Ἔτος Α'. Φυλλ. 21 Ἐν Κωνσταντινουπόλει 15 Αὐγούστου 1899

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομὴ ἐτησία.	Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης	Ἑξάμηνος τὰ ἡμίση.
Ἐν Κωνστ]πόλει γρ. ἀργ. 30	Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ	ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΙ
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » » 35	ΓΡΑΦΕΙΟΝ	ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΔΕ ΤΗΝ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. γρ. 8	Ἐν Γαλατᾷ, ὁδῷ Χαρατσῆ, ἀρ. 12.	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

"Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου,,
(ἐντολὴ ε')

Ἀρά γε εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμωμεν λόγον περὶ τῆς ὅσον μεγάλης τόσον καὶ ἁπλῆς ταύτης ἐντολῆς; Καὶ πρέπει νὰ ἀφιερώσωμεν ἰδιαίτερον ἄρθρον εἰς πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον ὁ Θεός, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ φύσις μᾶς διδάσκει;

Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου· ἰδοὺ τί ἄνωθεν τοῦ ὄρους Σινᾶ ἐβροντοφώνησεν εἰς τὰς ἀκοὰς ὅλων τῶν τέκνων ὁ Θεός. Καὶ ἡ προστα-γὴ αὕτη τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ δείξῃ ὁπόσον ἐπιτακτικὴ ἦτο, παρηκολουθεῖτο, γράφει ἡ ἱερὰ Βίβλος, ὑπὸ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν. Ἀλλοίμονον λοιπὸν εἰς τὰ τέκνα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν τιμοῦν καὶ δὲν σέβονται τοὺς γονεῖς των! Οἱ κεραυνοὶ τῆς θείας ὀργῆς, οἱ παρακολουθήσαντες τὴν ἐντολὴν ἐκείνην θὰ συντρίψωσι τὰς κεφαλάς των, αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς θὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἀστόργους καὶ ἀχαρίστους τούτους υἱούς. Διότι δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα ἀχαριστία ἀπὸ τὸ νὰ πλαστουργηθῇ τις μὲ μυρίους πόνους εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του,—ἀπὸ τὸ νὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὸ φῶς καὶ εἰς τὴν ὕπαρξιν κατόπιν τόσων κινδύνων καὶ τόσων δεινῶν,—ἀπὸ τὸ νὰ τραφῇ καὶ ἀνατραφῇ καὶ αὐξηθῇ ἐν τῷ μέσῳ τόσων τῶν γονέων του στερήσεων,—ἀπὸ τὸ νὰ βλέπῃ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του διαρκῶς ἀγρυπνοῦντα ἕνα γλυκύτατον φύλακα ἄγγελον, τὴν μητέρα του,—ἀπὸ τὸ νὰ ἀντικρύζῃ ἀκαταπαύστως ἕνα πατέρα, γηραλέον πολλάκις καὶ ἀδύνατον, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐμμένοντα εἰς τὴν ἐργασίαν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ λείψῃ τίποτε ἀπὸ τὸ ἀγαπητόν του τέκνον—ἀπὸ τὸ νὰ ἀντιλαμβάνεται ὅτι οἱ γονεῖς του ἐκοπίασαν, ἱδρωσαν, ἡματώθησαν, ἐξηντλήθησαν χάριν αὐτοῦ, καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς ἀπέναντι ὅλων τούτων νὰ μένῃ ψυχρός, ἄστοργος, ἀδιάφορος, πολλάκις δὲ καὶ νὰ ἀνταποδίδῃ χολὴν ἀντὶ τοῦ μάνα.

Ὁ στρατηγὸς Ἰωὰβ φονεύων τὸν Ἀβεσσαλώμ. (Ἴδε σελ. 329).

Ἡ ἀνθρωπότης πάντοτε ἀπετροπιάσθη καὶ ἐθεώρησε καὶ τῶν θηρίων αὐτῶν θηριωδέστερα

τὰ τέκνα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐτίμησαν καὶ δὲν ἐσεβάσθησαν τοὺς γεννήσαντας καὶ ἐκθρέψαντας αὐτὰ γονεῖς. Οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν προπάτορες, ἐνῷ διὰ τῆς Ἀντιγόνης, τῆς τρυφερᾶς ἐκείνης καὶ φιλοστόργου κόρης, τῆς ὁδηγούσης καὶ παρηγορούσης τὸν τυφλὸν πατέρα της, ἠθέλησαν ν' ἀνυψώσωσιν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κοινοῦ τὰ φιλόστοργα τέκνα, τούναντίον διὰ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, τῶν διωκόντων τὸν πατέρα των καὶ δι' αὐτὸ ἀλληλοσφαζομένων, ἐπεθύμησαν νὰ δείξωσιν ὁποῖα εἶνε τἀποτελέσματα τῆς πατρικῆς ἀρᾶς. Ἐν τινι διαλόγῳ τοῦ Σωκράτους μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Λαμπροκλέους, ὃν ἀπαντῶμεν εἰς τοῦ Ξενοφῶντος τὰ Ἀπομνημονεύματα, ἀναγινώσκομεν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ πολιτεία ἀπέκλειε παντὸς ἀξιώματος τοὺς υἱούς, οἵτινες οὐ μόνον ὕβριζον τοὺς γονεῖς αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς τάφους αὐτῶν δὲν ἐκόσμουν. Οὕτω παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν αὐτὴ ἡ πολιτεία ἀνελάμβανε τὴν τιμωρίαν τῶν πρὸς τοὺς γονεῖς ἀσεβῶν υἱῶν.

Ἐν τῇ ἁγίᾳ ὅμως Γραφῇ συμβαίνει ἄλλως. Τόσον πολὺ μισεῖ ὁ Θεὸς τὰ ἄστοργα τέκνα, ὥστε τὴν τιμωρίαν καὶ ἐκδίκησιν αὐτὸς ἀναλαμβάνει. Καὶ διατάσσει μὲν πάλιν ἀπὸ τοῦ Σινᾶ νὰ λιθοβολῆται πᾶς τις μὴ τιμῶν τὸν πατέρα του ὑφ' ὁλοκλήρου τῆς πόλεως· καὶ ἐντέλλεται ὅτι πᾶς *ὁ κακολογῶν τὸν πατέρα του ἢ τὴν μητέρα αὐτοῦ πρέπει νὰ θανατοῦται ἀμέσως*, πλὴν καὶ αὐτὸς πολλάκις παρεμβαίνει τιμωρῶν διὰ τῆς ἰδίας Του χειρὸς τὴν υἱικὴν ἀχαριστίαν.

Ἰδοὺ ἓν παράδειγμα:

Ὁ Δαβὶδ ἦτο βασιλεὺς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ κράτους ὁλοκλήρου, ὁ δὲ Ἀβεσσαλὼμ υἱός του. Καθὼς δὲ συμβαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς ἀχαρίστους υἱούς, ὁ Ἀβεσσαλὼμ ἦτο πεπροικισμένος ὑπὸ ἀπείρων προσόντων, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα μὲν ὁ Θεὸς τοῦ ἐχάρισεν, ἄλλα δὲ ἐχρεώστει εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ πατρός του. Ἦτον ὡραῖος ὡς ἄγγελος, ἡ δὲ ξανθή του κόμη ἐκυμάτιζεν ὡς κατάχρυσος στέφανος περὶ τὸ πρόσωπόν του. Ἦτον εὔγλωττος καὶ ἐκ τοῦ στόματός του ἔρρεον λόγοι γλυκύτεροι μέλιτος. Ἦτο δημοφιλὴς καὶ ὁ λαὸς τὸν εἶχεν ἄγαλμά του. Ἦτον ἐπὶ τέλους τὸ ἠγαπημένον βασιλόπουλον. Λαὸς καὶ ἄναξ, βασιλεὺς καὶ ὑπήκοοι περιέβαλλον διὰ μοναδικῆς ἀγάπης τὸν ὡραῖον αὐτὸν βλαστόν. Πόσην ἀδυναμίαν ἔτρεφεν εἰς αὐτὸν ὁ πατήρ του! Ἀλλ' εἰς ἐκείνου τὴν ψυχὴν μαῦρος δαίμων ἐνεφώλευε καὶ μίαν ἡμέραν ὑπὸ τοῦ δαίμονος ἐλαυνόμενος ἐκίνησεν ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ πατρός του, ὁ ἀνόσιος υἱός. Ἡμέρας πολλὰς διήρκεσεν ὁ κλυδωνισμὸς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ κράτους, καθ' ὃν ἐν μὲν τῷ λαῷ ἐπεκράτει ἀλληλοκτονία, ὁ δὲ δύστηνος πατὴρ κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ ἀντάρτου υἱοῦ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἀπὸ κρύπτης εἰς κρύπτην. Καὶ ὅμως εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ μαρτύριον τί ἔλεγεν ὁ Δαβίδ; «Ἀψηφῶ τὴν ζωήν μου εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον, τὸν ὁποῖον ἡ νεανικὴ ἀπερισκεψία τοῦ υἱοῦ μου ἐξήγειρε. Περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου δὲν με μέλει. Ἓν μόνον πρᾶγμα παρακαλῶ τοὺς στρατηγοὺς καὶ στρατιώτας μου: ἂν ἐν καιρῷ τῆς μάχης ἀντικρυσθοῦν μὲ τὸν Ἀβεσσαλώμ, τὸν υἱόν μου, νὰ μὴ μοῦ τὸν φονεύσουν, νὰ μὴ μοῦ τὸν φονεύσουν. Διότι καὶ ἀντάρτην καὶ ἀφιλόστοργον, πάλιν τὸν ἀγαπῶ».

Ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἔχει τὴν ἄδικον ἀδυναμίαν μερικῶν γονέων. Ἡ ποινή, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τοῦ Σινᾶ ἐπέβαλεν ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων υἱῶν, πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντάρτου. Καὶ θὰ τὴν ἐφαρμόσῃ ὁ ἴδιος. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἀβεσσαλώμ, ἡττηθείς, ἔφευγεν ἔφιππος διὰ τοῦ δάσους, ἡ ὡραία του καὶ μακρὰ κόμη περιεπλάκη εἰς τοὺς κλώνους δένδρου ὑψηλοῦ καὶ αὐτὸς ἔμεινεν ὡς κολασμένος μετέωρος· διαβὰς δὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ στρατηγὸς Ἰωὰβ καὶ ἰδὼν αὐτὸν οὕτω κρεμάμενον, σύρει τρία βέλη ἐκ τῆς φερέτρας του, τὰ ἐμπήγει εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀχαρίστου, καὶ ἐνῷ ἀκόμη τὸ σῶμά του ἀσπαίρει τὸ κρημνίζει ὕψοθεν κατὰ γῆς καὶ ἀρχίζει μὲ δέκα ἄλλους τὸν νενομισμένον λιθοβολισμόν Οὕτως ἐξετελέσθη ἡ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, ἡ εἰποῦσα: *ὁ ἀχαριστῶν κατὰ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός του νὰ θανατοῦται ἀμέσως.*

Παπᾶ-Σπῦρος.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Τίποτε ἄνευ κόπου.

×

Ἀφοῦ δύσῃ ὁ ἥλιος ἐννοοῦμεν τὸ μεγαλεῖόν του.

×

Εἰς τὸ ἀμπέλι τοῦ ὀκνηροῦ ψυτρόνουν ἀγκάθια.

Ο ΦΑΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Φυλλ. 20).

Πρὶν ὅμως ἀνασηκώσῃ τὸ ρόπτρον τῆς θύρας, ἔτεινε τὸ οὖς· οὐδεὶς θόρυβος. Οἱ υἱοί του ὡς καὶ ἡ σύζυγος καὶ αἱ θυγατέρες του ἐκοιμῶντο ἡσύχως. Αἱ ξύλιναι οἰκίαι οὐδόλως ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὰς τρομώδεις κινήσεις τοῦ ἐδάφους· ἐλαφραὶ καὶ κινηταὶ αἰωροῦνται, οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ τῶν σεισμῶν.

Οἱ ἐν τῷ οἴκῳ λοιπὸν οὐδὲν ἠσθάνθησαν, οὐδὲν εἴζευρον. Μόνος κάτοχος τοῦ μυστικοῦ καὶ τοῦ φόβου του ὁ Νικολῆς Βανδάρος ἐπέστρεψεν εἰς τὸν φάρον ψιθυρίζων:

— Θεέ μου, χάρισέ μου τρεῖς μῆνας ἀκόμη. Ἂς ἀγνοῶσι τὰ ἀγαπητὰ ταῦτα ὄντα, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ τοὺς σώσω ὅτι κοιμῶνται ἐπὶ ἡφαιστείου.

8.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΙΔΕΣΜΟΣ

Ὅτε τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωΐας, ὁ Νικολῆς ἐξῆλθε τοῦ ἐκ γρανίτου πύργου, εἶδε τοὺς υἱούς του, οἵτινες ἔφερον τὴν ἐργατικὴν αὐτῶν στολήν, νὰ προγευματίζωσιν.

Τὸ πρωινὸν πρόγευμα ἐγίνετο πάντοτε ὑπὸ τὴν ὑπὸ διαφόρων ἐρπυστικῶν φυτῶν κεκαλυμμένην σκιάδα. Ὁ ἥλιος ἐφώτιζε τὴν νῆσον χωρὶς ἀκόμη νὰ τὴν περιλούῃ διὰ τῶν θερμῶν αὐτοῦ ἀκτίνων καὶ τὰ πολύχρωμα κωδωνοειδῆ ἄνθη, ἅτινα ἐκόσμουν τὰς πρασίνους ἀναδενδράδας, εἶχον ἀνοίξῃ.

Ἡ Κατίνα καὶ αἱ θυγατέρες της, φέρουσαι λευκοὺς καὶ διὰ θυσάνων κεκοσμημένους κεφαλοδέσμους, ἐρυθρὸν μεσοφόριον καὶ λευκὸν χιτωνίσκον προσέφερον τὸν καφέν.

Ἡ ξανθὴ ἀγελὰς ἔβοσκεν ὀλίγον ἀπωτέρω, τὸ δὲ ἀφρῶδες γάλα, τὸ ὁποῖον εἶχον ἀμέλξῃ εὑρίσκετο ἐντὸς δοχείου ἐξ ὀπτῆς γῆς.

Ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἡσυχία ἀνεγινώσκοντο εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων. Ὁ φύλαξ τοῦ φάρου παρετήρησε τοῦτο μετὰ χαρᾶς, ἥτις ἐμετρίαζε τὴν ἐναπολειφθεῖσαν ἀνησυχίαν. Ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον ὡσεὶ ἤθελε ν' ἀποδιώξῃ τὰς λυπηρὰς σκέψεις, αἵτινες τὸν εἶχον βασανίσῃ ὅλην τὴν νύκτα καὶ μειδιῶν προυχώρησε πρὸς τοὺς οἰκείους του.

Οἱ νεανίαι, ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ πατρός των ἠγέρθησαν καὶ ηὐχήθησαν αὐτῷ τὴν «καλημέραν», φιλοῦντες συγχρόνως τὴν χειρά του, δεῖγμα ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ Ὁ Βανδάρος, ἀφ' οὗ ἐφίλησε τοὺς υἱούς του εἰς τὸ μέτωπον, τὴν γυναῖκα καὶ τὰς θυγατέρας του εἰς τὰς παρειάς, ἐκάθησε μετ' αὐτῶν ὑπὸ τὴν σκιάδα.

—Ἐκοιμήθητε καλά, τέκνα μου; ἠρώτησεν· ἡ νύκτα ἦτο τόσον ὡραία, τόσον ἥσυχος...

Λέγων ταῦτα ὁ οἰκογενειάρχης ἔρριπτεν ἀνυπόμονα βλέμματα ἐπὶ τῶν οἰκείων του.

Μετ' ὀλίγον ὅμως καθησύχασεν ὡς ἐκ τῆς εὐθυμίας τῶν υἱῶν του, οἵτινες ὡμολόγησαν ὅτι ἐκοιμήθησαν βαθέως.

— Δὲν εἰξεύρω τί εἶχον ἀπόψε οἱ σκύλοι, εἶπεν ἡ Κατίνα· κατὰ τὰ μεσάνυκτα ἐγαύγιζον. Θὰ τοὺς ἤκουσες βέβαια, Νικολῆ.

— Κατὰ τὰ μεσάνυκτα;. . . Δὲν ἐπρόσεξα, ἐψιθύρισεν ὁ φύλαξ

— Φαντασθῆτε, πάτερ, εἶπεν ὁ Παῦλος, ὅτι σήμερον τὸ πρωὶ εὗρον τὸν στακτόχρουν ὄνον μας Ἀσσήμην, μὲ τὸ καπίστρι λυμένον, καὶ κάμνοντα διάφορα πηδήματα ἐντὸς τοῦ σταύλου Φαίνεται ὅτι κάτι τι θὰ τὸν ἐφόβισε διὰ νὰ λυθῇ τοιουτοτρόπως. Ἐν τούτοις εἶχον κλείσῃ καλὰ τὴν θύραν . . .

— Θὰ ἐνόμισες ὅτι τὸν ἔδεσες καλά, μικρὲ ἀπερίσκεπτε, διέκοψεν ἀποτόμως ὁ Βανδάρος, ὅστις παντὶ τρόπῳ προσεπάθει νὰ μὴ διεγείρῃ ὑπονοίας ἐν τῷ πνεύματι τῶν υἱῶν του. Ἐλπίζω νὰ προσέχῃς περισσότερον, ὅταν πρόκηται νὰ δέσῃς τὴν μεγάλην λέμβον, διότι ἐὰν κατὰ τύχην τὸ σχοινίον ἐκόπτετο ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς.

— Μὴ φοβεῖσθε, πάτερ, εἰξεύρω τί ἀξίζει καὶ προσέχω παρὰ πολύ. Ἄλλως τε ὁ Γιάννης κάθε βράδυ πρὶν κοιμηθῇ, πηγαίνει νὰ βεβαιωθῇ, ἐὰν ἡ λέμβος εἶνε πάντοτε δεμένη.

— Τὸ πιστεύω Τί θὰ ἐκάμνομεν ἄνευ αὐτῆς; ἀνέκραξεν ὁ ἁλιεὺς μετὰ ὕφους τραγικοκωμικοῦ. Θὰ ἐμένομεν αἰχμάλωτοι ἐν τῇ νήσῳ, ἐγκαταλελειμμένοι εἰς τὴν μανίαν τῶν στοιχείων καὶ τὴν διάκρισιν τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Βανδάρος, ὅστις εὑρίσκετο ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ νυκτερινοῦ γεγονότος, ἐφρικίασεν ἐπὶ τῇ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου προκληθείσῃ ἰδέᾳ τοῦ ἀδυνάτου τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ Φάρου ἐν περιπτώσει κινδύνου.

— Τέκνα μου, εἶπεν, μὴ γελᾶτε μὲ τοὺς λόγους τοῦ ἀδελφοῦ σας· νὰ φροντίζετε περὶ τῆς λέμβου, ὡς περὶ σωτηρίου σανίδος.

Ἔπειτα δὲ φοβούμενος μὴ εἶπε περισσότερα τοῦ δέοντος:

— Μᾶς εἶνε ἀναγκαιοτάτη διὰ τὰς ὑποβρυχίους ἐργασίας μας, προσέθηκε, προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ. Ἐμπρός, ἡ ἡμέρα προχωρεῖ, ἐξηκολούθησεν ἐγειρόμενος. Εἰς τὸ ἔργον τέκνα μου! πρόκειται σήμερον νὰ ἐπιθέσωμεν τὸν πρῶτον ἐπίδεσμον.

Ὅλοι ἠγέρθησαν μετὰ σπουδῆς καὶ ἠκολούθησαν τὸν πατέρα των εἰς τὸ ἐργαστήριον.

Ἡτοίμασαν κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Βανδάρου, σανίδας περιτετυλιγμένας μὲ πανίον δι' ἱστία καὶ διατρυπημένας ἀπὸ μακρὰς σφηνοειδεῖς βίδας.

Ὁ μηχανικὸς καὶ οἱ υἱοί του Δημήτριος καὶ Γεώργιος, φέροντες καὶ οἱ τρεῖς σκάφανδρα κατῆλθον εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Παῦλος ἔμειναν εἰς τὴν λέμβον ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅπως ἀνταπαντῶσιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις των, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως ἀντλῶσι τὸν ἀναγκαῖον αὐτοῖς πεπιεσμένον ἀέρα.

Αἱ σανίδες εἰσαχθεῖσαι ἐντὸς τοῦ πλοίου διὰ τῆς ὀπῆς συνεδέθησαν μὲ βίδας πρὸς ἑτέρας σανίδας τεθείσας ἐξωτερικῶς καὶ περιτετυλιγμένας ὡσαύτως μὲ πανίον δι' ἱστία. Τὰ δύο ταῦτα ἔμπλαστρα προσκεκολλημένα πρὸς ἄλληλα καὶ ὑποβασταζόμενα ὑπὸ ἰσχυρῶν σφηνῶν, ἔκλεισαν στεγανῶς τὴν ὑπὸ τοῦ σκοπέλου γενομένην πληγήν.

Ἡ ἐργασία αὕτη, ἥτις ἀπῄτει μεγάλην ταχύτητα καὶ ἐπιδεξιότητα σχετικῶς ἐξετελέσθη ταχέως. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Δημήτριος καὶ ὁ Γεώργιος δὲν ἐξετέλουν τὴν πρώτην αὐτῶν ὑποβρύχιον ἐργασίαν. Ὅτε εἰργάζοντο εἰς τὸν ναύσταθμον τοῦ Πειραιῶς ἦσαν εἰδικῶς ἐπιφορτισμένοι νὰ καθαρίζωσι καὶ ἐπιδιορθῶσι τὰς τρόπιδας τῶν πλοίων. Ἡ τοιαύτη λοιπὸν ἐπιδιόρθωσις δὲν ἦτο δύσκολον πρᾶγμα δι'αὐτοὺς καὶ δὲν ἐδαπάνων περισσότερον χρόνον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐχρειάζετο ἡ κυρία Κατίνα, ὅπως σύρραψῃ τὰ περιπόδιά της.

Τὸ κλείσιμον τῆς σχισμάδος τοῦ *Ποσειδῶνος* ἀπετέλει τὸν θρίαμβον τῶν ἐργατῶν. Ὡς ἐκ τούτου τὸ ἑσπέρας κατὰ τὸ δεῖπνον ὁ οἶνος ἔρρευσεν ἄφθονος.

— Ἡ ἐπίδεσις αὕτη, εἶπεν ὁ Βανδάρος, εἶνε τὸ προοίμιον τῆς μεγάλης ἐργασίας, ἣν θὰ ἐκτελέσωμεν. Ἀφ' οὗ ἅπαξ τὸ πλοῖον ἐπισκευασθῇ στερεῶς, ἀπομένει ἡμῖν νὰ κενώσωμεν τὸν μέγαν τοῦτον ὄγκον χωρὶς νὰ τῷ ἀφήσωμεν οὐδεμίαν ἄλλην ὀπὴν ἐκτὸς ἐκείνης, διὰ τῆς ὁποίας μέλλει νὰ διέλθῃ ὁ σωλὴν τῆς ἀντλίας.

— Δὲν ἀρκεῖ νὰ κλείσωμεν στεγανῶς τὰς ὀπὰς τοῦ καταστρώματος, παρετήρησεν ὁ Ἰωάννης, διότι τὸ ὕδωρ πιέζον τὰς σανίδας τοῦ *Ποσειδῶνος* ὄντος κενοῦ, θὰ τὰς ἔθραυεν, ὅταν τὸ πλοῖον θὰ ἔτεινε νὰνέλθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

— Ἀπὸ πολλοῦ ἐσκέφθην τὴν δικαίαν ταύτην παρατήρησιν, εἶπεν ὁ πατήρ. Ὁ Δημήτριος ὡς ξυλουργὸς εἶχε σκεφθῇ νὰ στερεώσῃ τὸ κατάστρωμα τοῦ *Ποσειδῶνος* δι' ἰκριώματος ἐκ σανίδων, τὸ μέσον ὅμως τοῦτο θὰ ἦτο καλὸν εἰς τὸν ναύσταθμον ὅπου ἔχει τις εἰς τὴν διάθεσίν του ἑκατοντάδας ἐργατῶν. Ὑποθέσωμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι τὸ γιγαντιαῖον τοῦτο ἰκρίωμα κατεσκευάσθη, ποῖος θὰ τὸ θέσῃ εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης καὶ πρὸ πάντων ποῖος θὰ δυνηθῇ νὰ τὸ στερεώσῃ. Θὰ σᾶς ὑποδείξω λοιπὸν μέσον ἁπλούστερον καὶ πρακτικώτερον, ἐξηκολούθησεν ὁ Νικολῆς. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὁ *Ποσειδῶν* ἦτο κατεσκευασμένος ἐλαττωματικῶς. Μικρὰ δωμάτια, παρακείμενα τὸ ἓν τοῦ ἄλλου, ἦσαν ἀκατάλληλα διὰ τοὺς ἐπιβάτας. Σήμερον ἡ τοιαύτη κατασκευὴ τῶν δωματίων ὑποστηριζόντων τὰς σανίδας τοῦ καταστρώματος, μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι τοῦτο θὰ ἀνθέξῃ εἰς τὸν ὄγκον τοῦ ὕδατος, τὸν ὁποῖον ὁ *Ποσειδῶν* ἐγκαταλείπων τὸ ἐξ ἄμμου στρῶμα, θ' ἀνεγείρῃ. Ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ἀφήσωμεν τὸ ὕδωρ νὰ εἰσέρχηται διὰ τῶν σχισμάτων τοῦ καταστρώματος καὶ πρὸς τοῦτο θὰ τὸ καλύψωμεν μὲ πανίον δι' ἱστία κατραμωμένον.

— Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν λοιπὸν ἠγοράσατε τόσα παλαιὰ πανιά, ὅταν ἤμεθα εἰς τὴν Τῆνον; ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης. Ζήτω ὁ πατέρας, ἔχει λαμπρὰς ἰδέας.

— Ζήτω ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ἀνέκραξαν οἱ νεανίαι συγκρούοντες φαιδρῶς τὰ ποτήριά των. Εἰς ὑγείαν του! Ἂς πίωμεν διὰ τὴν δόξαν του καὶ διὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιτυχίαν μας.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, πρωΐαν τινά, ἐνῷ ὁ Βανδάρος καὶ οἱ υἱοί του κατεγίνοντο ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, ὅπως καταστρώσωσι τὰ πανιά, τὰ

ὁποῖα εἶχον ράψῃ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μήκους καὶ πλάτους τοῦ πλοίου, ἡ Κατίνα καὶ αἱ θυγατέρες της κατεγίνοντο νὰ ἁπλώσωσιν ἐπὶ τῶν θάμνων τὰ ἀσπρόρρουχα, τὰ ὁποῖα εἶχον πλύνῃ.

Τὸ νεώτερον καὶ ζωηρότερον τῶν κορασίων, ἡ Φρόσω, ἐδράττετο τῆς εὐκαιρίας, ὅπως ἀναρριχᾶται εἰς τοὺς κλάδους καὶ ἐπισκέπτηται τὰς κερασέας. Αἴφνης ἀνέκραξεν ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς της·

— Ἡ λέμβος τῶν ἐπιθεωρητῶν! ἡ λέμβος τῶν ἐπιθεωρητῶν ἔρχεται!

— Ὑπάγετε ὀγρήγορα νὰ εἰδοποιήσητε τὸν πατέρα σας, τέκνα μου, εἶπεν ἡ κυρία Βανδάρου. Ἐγὼ θὰ φροντίσω διὰ τὸ γεῦμα. Δὲν θέλω μὲ κανένα τρόπον νὰ χάσω τὴν ὑπόληψίν μου ὡς καλὴ μαγείρισσα...

Ἡ Κατίνα δὲν εἶχε τελειώσῃ τὸν λόγον της καὶ τὰ κοράσια εἶχον τρέξῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον, ὅπως ἀναγγείλωσι τὴν ἄφιξιν τῶν ἐπισκεπτῶν.

Ὁ Βανδάρος εἰς τὴν εἴδησιν ταύτην ἐταράχθη. Δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ὁμιλήσῃ εἰς ξένους περὶ τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν ἐργασιῶν του. Αἱ ἐκμυστηρεύσεις του θὰ προυκάλουν τὴν ἐποφθαλμίασιν τῶν κατοίκων τῶν πέριξ νήσων, οἵτινες ἴσως θὰ ἤρχοντο νὰ διαμφισβητήσωσιν αὐτῷ τὴν δόξαν καὶ τὸ κέρδος, ἅτινα θὰ προέκυπτον ἐκ τοῦ *Ποσειδῶνος*.

Ὁ Νικολῆς λοιπὸν ἔλαβε παρὰ τῶν υἱῶν του τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι οὐδὲν θὰ εἴπωσιν εἰς τοὺς ἐπιθεωρητάς. Ἄλλως τε ἦτο εὔκολον νὰ μὴ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐξετελοῦντο αἱ ἐργασίαι.

Εὐτυχῶς εἶδον μακρόθεν τὴν λέμβον μὲ τὰ λευκὰ πανιά της καὶ τὴν ἐρυθρὰν σημαίαν της. Οἱ ἐργάται λοιπὸν ἔσχον τὸν ἀπαιτούμενον καιρόν, ὅπως κρύψωσι τὰ ἐργαλεῖά των καὶ νὰ ἐνδυθῶσι πρεπόντως, ὅπως ὑποδεχθῶσι τοὺς ἐπισκέπτας.

Ἡ ἄφιξις τῶν ἐπισκεπτῶν ηὐχαρίστει μόνον τὴν Μαρίκα καὶ τὴν Φρόσω· ἡ ἡμέρα τῆς ἀφίξεως αὐτῶν ἦτο δι' αὐτὰς ἡμέρα ἀναπαύσεως καὶ εὐκαιρία ὅπως φορέσωσι τὴν καινουργῆ αὐτῶν ἐνδυμασίαν. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀδελφούς των, οἵτινες συνήθως μετὰ χαρᾶς ὑπεδέχοντο τοὺς ξένους, ἡ τοιαύτη ἄφιξις ἀπετέλει ἀνάγκην καὶ ἐνόχλησιν. Ἡ διαφύλαξις μυστικοῦ, ἔστω καὶ νομίμου παραλύει τὴν διάχυσιν καὶ μετριάζει τὴν φιλίαν.

9

ΕΙΣ ΣΟΦΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ

Τὰ κοράσια, ἅτινα ἐφύλαττον εἰς τὴν βάσιν τοῦ φάρου εἶδον μετ' ὀλίγον τοὺς ἐπισκέπτας των.

Ἦσαν ὀκτώ· πρῶτον δύο ἐπιθεωρηταὶ τῶν φάρων: Πέτρος Ζώης, γεροντοπαλλήκαρον, χονδρὸς ὡς βαρέλι, κόκκινος ὡς ἀστακός, ἀλλὰ πάντοτε εὔθυμος (ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν φίλος τῶν κορασίων)· ἔπειτα ὁ Ζήνων Εὔμορφος, νεώτερος τοῦ Ζώη, ἄγαμος ἐπίσης, κοντός, ἰσχνός, κομψευόμενος, ἔχων μορφὴν ἄσχημον, ἀλλὰ νομίζων ἐν τούτοις ἑαυτὸν ὡς τὸν ὡραιότερον τῶν κατοίκων τοῦ Ἀρχιπελάγους.

Ἐκτὸς τῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες ἦσαν πάντοτε οἱ οἰκεῖοι τῆς οἰκογενείας Βανδάρου, ὑπῆρχε καὶ ἕτερος κοντὸς ἰσχνὸς γέρων, φέρων ρεδιγκόταν κυανῆν, εἰς τὴν κομβιοδόχην τῆς ὁποίας εὑρίσκετο παράσημον χονδρὸν ὡς γαρύφαλλον ἀνοικτόν. Πῖλος ἐκ πανίου ἐκάλυπτε τὰς ἀραιὰς αὐτοῦ τρίχας, τρεῖς δὲ δερμάτινοι ἱμάντες ὑπεβάσταζον κιβώτιον ἐκ λευκοσιδήρου, διόπτραν καὶ ὁδοιπορικὴν κολοκύνθην. Τέσσαρες ναῦται καὶ εἷς πηδαλιοῦχος συνεπλήρουν τὸ πλήρωμα.

— Πατέρα! Πατέρα! εἶνε καὶ ἕνας ξένος μαζή τους! εἶπεν ἡ Φρόσω τρέχουσα πρὸς τὸν πατέρα της, ὅστις ἤρχετο νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ἐπισκέπτας.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἀγαπητή μου! θὰ τὸν τιμήσωμεν δεόντως.

Ὁ Νικολῆς μετὰ τῶν υἱῶν του ἐπλησίασε τὴν λέμβον καὶ ἀνταλλάσσοντες χειραψίας ἐβοήθησαν τοὺς ταξειδιώτας, ὅπως ἀποβιβασθῶσιν ἐπὶ τῶν βράχων.

Ἡ λέμβος ὡδηγήθη, ἀφ' οὗ κατέστειλαν τὰ ἱστία ὄχι μακρὰν τοῦ φάρου, καὶ χάριν προφυλάξεως προσεδέθη εἰς σιδηροῦν κρίκον εὑρισκόμενον εἰς τὴν βάσιν αὐτοῦ.

— Ἀγαπητέ μοι Βανδάρε, εἶπεν ὁ Ζώης, ἀφ' οὗ ἠσπάσθη τὰ κοράσια, τὰ ὁποῖα εἶχον ριφθῇ εἰς τὸν τράχηλόν του, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς συστήσω ἔνδοξον σοφόν... Παντολέων Μαυροκόκκινος, μέλος τοῦ Πανεπιστημίου Ἀχαρνῶν, τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ Μουσείου τοῦ Μαραθῶνος....

— Κύριε...τὸ τοιοῦτον μὲ περιποιεῖ τιμήν... εἶπεν ὁ Βανδάρος χαιρετῶν τὸν ἐπισκέπτην.

— Ὁ κύριος Ζώης ἐλησμόνησε νὰ σᾶς εἴπῃ ὅτι εἶμαι ἐπίσης ἰσόβιος γραμματεὺς τοῦ *Συν-*

δέσμου τῶν Ἀγνώστων Ἐπιστημῶν, ἐπίτιμον μέλος τῆς *Ἑταιρίας τῶν Ἀνικάνων* καὶ ἀντιπρόσωπος τῶν *Φιλολογικῶν ὁμίλων* τοῦ Longjumeau καὶ Cadi-Keuy... προσέθηκε γοργῶς ὁ σοφός.

— Σᾶς συγχαίρω, κύριε, ἐψιθύρισεν ὁ Νικολῆς ἀρκετὰ τεταραγμένος, καθότι πρώτην φορὰν ὑπεδέχετο τόσῳ ἔξοχον προσωπικότητα.

— Ὁ ἱππότης Μαυροκόκκινος ἐπιθυμῶν πολὺ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν νῆσον, μᾶς ἐξέλεξεν ὡς ὁδηγούς, ὑπέλαβεν ὁ Εὔμορφος, ἐπιδιορθῶν τὸν λαιμοδέτην του.

— Ὤχ! ἐσκέφθη ὁ Βανδάρος θὰ μοὶ εἴπῃ ἐπὶ τέλους ὅ,τι σκέπτεται περὶ τοῦ Φάρου καὶ ἐὰν οἱ φόβοι μου ἔχονται θετικότητος.!

— Ναί, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ σοφός, ἔπρεπε νὰ ἴδω τὸν Φάρον, διότι ἡ Ἀκαδημία ζητεῖ ἐπιστημονικὴν ἔκθεσιν ἐπὶ τῆς παραδόξου νήσου.

— Νομίζω ὅτι ἀκαδημαϊκός τις τῶν Παρισίων ἔκαμεν ἤδη ἔκθεσίν τινα ἐπὶ τοῦ Φάρου ...., καὶ μάλιστα κατὰ τὸ διεθνὲς συνέδριον, εἶπεν ὁ Βανδάρος.

— Ὤφ! ἔκθεσιν ἀσήμαντον, καθότι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀκαδημαϊκὸς οὐδέποτε ἔθηκε τὸν πόδα του εἰς τὸν Φάρον! Ἐν ᾧ ἐγὼ ἐξηκολούθησεν ὁ ἱππότης ἐξαπτόμενος, εἶμαι εὐσυνείδητος καὶ δὲν περιγράφω παρὰ μόνον ὅ,τι γνωρίζω κατὰ βάθος... Καὶ ὡς ἀπόδειξιν σᾶς ὑποδεικνύω τὰ ἀξιόλογα ἔργα μου «Αἱ Φάσεις τῆς Σελήνης» καὶ «Ἡ κοίτη τῆς θαλάσσης»! Ναί, κύριε, χάρις εἰς τὰς ἐνδελεχεῖς ἐργασίας μου γνωρίζομεν σήμερον ὅτι ἡ κοίτη τῆς θαλάσσης εἶνε ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ ποταμοῦ μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ κοίτη αὕτη εἶνε πλατυτέρα καὶ βαθυτέρα...

— Λοιπὸν θὰ ἐνεδύθητε πολλάκις τὸ σκάφανδρον, ὅπως ἐξακριβώσητε τὸ τοιοῦτον; ἠρώτησεν ὁ Δημήτριος μειδιῶν.

— Νὰ καταβῶ εἰς τὴν θάλασσαν! τὸ ἐσκέφθης καλά, νεανία, ἀπήντησεν ὁ σοφὸς ἀξιωματικῷ τῷ τρόπῳ. Ἀρκεῖ ὅτι ἡ ἰδέα μου κατῆλθεν ἐν αὐτῇ!

Ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν παρουσιάσθη καὶ ἡ Κατίνα χαρίεσσα καὶ μειδιῶσα, ὅπως χαιρετίσῃ τοὺς ἐπισκέπτας. Ἐπὶ τῇ θέᾳ της ὁ σοφὸς Ἑπτανήσιος θέτων τὰ ὀμματοϋάλιά του ἀνέκραξεν·

— Per Jovem! τί ἀξιέραστον πλάσμα! μήπως εἶνε αὐτόχθων τοῦ Φάρου;

— Ὄχι, ἱππότα, ἀπήντησεν ὁ Νικολῆς λαμβάνων τὴν σύζυγόν του ἐκ τῆς χειρὸς καὶ παρουσιάζων αὐτὴν τῷ ἐπισκέπτῃ. Εἶνε Ἑπτανησία· Κατίνα Βανδάρου... Ἡ νῆσος Φάρος, προσέθετο σκωπτικῶς, δὲν εἶχεν ὅταν ἐφάνη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης παρὰ βράχους καὶ ἀκαλλιεργήτους γαίας. Ὅλαι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουσιν, ὡς ἡ Ἀφροδίτη, τὸ προνόμιον τοῦ νὰ ἀναδύωνται ἐκ τῶν ὑδάτων.

— Ὤ! Ὤ! κύριε Βανδάρε, ὡς φύλαξ τοῦ φάρου μοὶ φαίνεσθε ὑπὲρ τὸ δέον γραμματισμένος! εἶπεν ὁ ἀκαδημαϊκὸς δι' ὕφους δηκτικοῦ.

— Τί τὰ θέλετε, ἱππότα, ἡ γειτνίασις τοῦ φωτὸς ρίπτει πάντοτε λάμψιν τινὰ εἰς τὸ πνεῦμά μας.

— Κύριοι, διέκοψεν ἡ Κατίνα καταδεχθῆτε νὰ εἰσέλθητε εἰς τὴν πτωχικὴν ἡμῶν κατοικίαν. Περιμένοντες τὸ γεῦμα, ὅπερ σᾶς προετοιμάζω θὰ πίητε ὀλίγον ρακὶ διὰ τὴν ὄρεξιν.

— Εὐχαρίστως, ἀγαπητὴ κυρία, ἀπήντησεν ὁ Μαυροκόκκινος, ἓξ ὧραι ταξειδίου ἤνοιξαν ἀρκετὰ τὴν ὄρεξίν μου.

Ἐν ᾧ ὁ Βανδάρος καὶ ἡ σύζυγός του περιεποιοῦντο τὸν σοφόν, οἱ υἱοὶ Βανδάρου συνδιελέγοντο μετὰ τῶν ναυτῶν, τὰ δὲ κοράσια ἐλάμβανον θέσιν πλησίον τοῦ Ζώη, ὅστις εἶχε φέρῃ ἐκ Πειραιῶς βιβλία καὶ δείγματα χειροτεχνημάτων ἐκ μαλλίου, μὲ μαργαριτάρια καὶ μετάξι.

Μεγάλη τράπεζα ἡτοιμάσθη ὑπὸ τὴν σκιάδα. Ὁ ἱππότης ἐπὶ τῇ προσκλήσει τῆς Κατίνας ἔλαβε τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἔχων παρ' αὐτῷ τὸ ζεῦγος Βανδάρου. Ἔπειτα ἐκάθησαν οἱ ἐπιθεωρηταί, οἱ νεανίαι, καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς τραπέζης οἱ ναῦται καὶ ὁ πρῳρεύς.

Μετὰ τὸ πρόγευμα καὶ τὸν καφέν, κατὰ τὰ ὁποῖα τὸ πνεῦμα καὶ ἡ σχολαστικότης τοῦ σοφοῦ διέλαμψαν, συνεφωνήθη, ὅπως ἐκδράμωσιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου.

Ὁ Νικολῆς εἶχε ἐπιτηδείως προτείνῃ τοῦτο μὴ ἐπιθυμῶν, ὡς γνωρίζομεν, νὰ δείξῃ τὴν παραλίαν καὶ τοὺς σκοπέλους τοῦ Φάρου.

Ὁ Παῦλος εἶχεν ἐπισάξῃ τὸν κοκκινωπὸν ἵππον καὶ τὸν στακτόχρουν ὄνον Ἀσσήμην. Θὰ ἵππευον ἐναλλὰξ ὅταν θὰ ἐκουράζοντο.

Ὁ Βανδάρος μεθ' ὅλας τὰς ὑπερβολάς, αἱ ὁποῖαι ἐκόσμουν τοὺς λόγους τοῦ Μαυροκοκκίνου, δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς του ἀξίας, ἀφ' οὗ ἦτο μέλος τῆς Ἀκαδημίας καὶ ἐπεφυλάττετο νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἐπὶ τῆς ἡφαιστειώδους φύσεως τῆς νήσου καὶ τῶν σεισμῶν, οἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέσειον αὐτήν.

Ὁ Νικολῆς, ἀφ' οὗ ἀφῆκε τὴν σύζυγον καὶ τοὺς υἱούς του νὰ φλυαρῶσι μετὰ τῶν ἄλλων ταξειδιωτῶν, προφασιζόμενος ὅτι θὰ ὁδηγήσῃ τὸν σοφὸν τὸν ἠνάγκασε νὰ ἱππεύσῃ τὸν κοκκινωπὸν ἵππον· αὐτὸς δὲ ἵππευσε τὸν Ἀσσήμην καὶ ἐκάλπασαν ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου, εἰς τὰς κρημνώδεις ἀτραποὺς τοῦ Φάρου.

— Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε, ἱππότα, πόσον εὐλογῶ τὴν παρουσίαν σας, εἶπεν ὁ Βανδάρος, ὅταν οἱ οἰκεῖοί του δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν ἴδωσιν. Ἔρχεσθε ἐδῶ ὡς ὁ ἰατρὸς εἰς ἐπιθάνατον· θ' ἀκούσω τὴν γνώμην σας μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας καὶ θὰ τὴν ἀκολουθήσω κατὰ γράμμα. Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἀμφιβάλλω περὶ τῆς μονιμότητος τῆς νήσου, καθότι ὑπόκειται εἰς συχνοὺς σεισμούς.

Ὁ Μαυροκόκκινος ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του, παρετήρησε τὸν Βανδάρον κατὰ πρόσωπον καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Νομίζετε λοιπὸν ὅτι ὁ Φάρος εἶνε ἡφαιστειῶδες ἔδαφος;

— Δὲν γνωρίζετε τίποτε περὶ τούτου, ἱππότα, καὶ δὲν ἐτόλμων ποτὲ νὰ ἐκφέρω γνώμην πρὸ ὑμῶν· νομίζω ὅμως ὅτι ὁ Παρισινὸς εἶχε δίκαιον ἂν καὶ οὐδόλως ἐπεσκέφθη τὸν Φάρον. Ἡ ἔκθεσις αὐτοῦ διαλαμβάνει τὴν μᾶλλον ἢ ἧττον προσεχῆ ἐξαφάνισιν τῆς νήσου.

— Εἶπε τοιοῦτό τι ὁ Παρισινός; ἔστω, ἀπατᾶται, ἠπατήθη ἢ θὰ ἀπατηθῇ! Ἦλθον ἐδῶ ἐπίτηδες, ὅπως ἐξετάσω τὸ τοιοῦτον καὶ ἀναθεωρήσω τὴν ἔκθεσίν του. Ὅπου οὗτος λέγει λευκόν, ἐγὼ θὰ εἴπω μέλαν. Γνωρίζω τὸ ἐπάγγελμά μου εἰς τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων μου . . . Ὄχι, ὄχι, ἀγαπητέ μοι Βανδάρε, καθησυχάσατε· ἡ νῆσος εἶνε μόνιμος, εἶνε Ἡράκλειος στήλη ἀνυψουμένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ οὐδέν, πιστεύσατέ μοι, θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν διασείσῃ.

— Τί σημαίνουσιν, ἐν τούτοις, αἱ συχναὶ αὗται δονήσεις; ἠρώτησεν ὁ Βανδάρος, ἐλάχιστα πεισθεὶς ἐκ τῶν λόγων τοῦ σοφοῦ.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ὁ σοφὸς κατέβη τοῦ ἵππου, ἔκυψε καὶ ἔλαβεν ὀλίγην ἄμμον τὴν ὁποίαν ἔθεσεν εἰς τὸ ἐκ λευκοσιδήρου κιβώτιον προσθέτων συνάμα τεμάχιον βράχου καὶ ρίζαν πτέριδος. Ὅταν δὲ ἐτελείωσε ταῦτα μετὰ σοβαρότητος, ὁ σοφὸς ἵππευσεν ἐκ νέου καὶ εἶπεν εἰς τὸν Νικολῆν, ὅστις ἔμεινεν ἐκστατικός:

— Γνωρίζετε λατινικά;

— Ὄχι . . . πολὺ ὀλίγα . . . τὸ πολὺ-πολὺ ὀλίγας λέξεις τεχνικάς.

— Λοιπὸν ἀκούσατε τὴν γνώμην ταύτην, ἣν εὗρον εἰς τὴν Αἰνειάδα τοῦ Βιργιλίου: Vires acquirit eundo.

— Δὲν ἐννοῶ, ἐψιθύρισεν ὁ Νικολῆς.

Ὁ Μαυροκόκκινος ὕψωσεν περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους.

— Βαθμιαίως ἀποκτᾷ δυνάμεις! δηλαδὴ καθίσταται στερεωτέρα! Ἀ, μὴ ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ λόγου τούτου διότι προέρχεται ἐκ τοῦ Βιργιλίου καὶ ὁ Βιργίλιος δὲν ἠπατᾶτο.

— Ναί, ἀλλὰ σὺ πιθανὸν νὰ ἀπατᾶσαι, ἐσκέφθη ὁ Βανδάρος, κεντῶν τὸν ὄνον.

Ὁ ἱππότης, ὅστις δὲν ἵππευε τόσον καλὰ ὅσον ὁ ὁδηγός του ἔκυπτε πρὸς τὸν τράχηλον τοῦ κοκκινωποῦ ἵππου, ὅστις ἔτρεχεν ὡς ὁ Ἀσσήμης.

— Βιάζεσθε πολύ, κύριε Βανδάρε, εἶπεν αὐτῷ κάθιδρως καὶ μόλις κρατούμενος ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου. Ὅ,τι σᾶς εἶπον δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς θυμόνῃ· διότι λέγω πρὸ παντὸς ἄλλου τὴν ἀλήθειαν...

Ὁ Νικολῆς ἀνέκοψε τὸν δρόμον τοῦ Ἀσσήμη καὶ μὴ ἐλπίζων οὐδὲν νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς μετὰ τοῦ ἰσχυρογνώμονος σοφοῦ συνδιαλέξεως προέτεινεν αὐτῷ νὰ παραστῇ εἰς μεγάλην ἁλιείαν.

— Παραδέχομαι μετὰ χαρᾶς, εἶπεν ὁ Μαυροκόκκινος καθ' ὅσον ἡ ἁλιεία εἶνε ἡ μόνη εὐχαρίστησίς μου .. Θ' ἀπορῆτε, βεβαίως πῶς ἄνθρωπος τῆς ἀξίας μου κατέρχεται εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ν' ἀναμένῃ ὁλοκλήρους ὥρας μὲ τὸν κάλαμον εἰς τὰς χεῖρας. Μάθετε, φίλε μου, ὅτι ἐν ᾧ παρακολουθῶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν φελλόν, ὅστις ἐπιπλέει, ἡ ἰδέα μου ἀνέρχεται εἰς τὰ μᾶλλον ἀφῃρημένα πράγματα καὶ ἐνῷ ἁλιεύω ρόμβον τινὰ λύω συγχρόνως καὶ πρόβλημά τι!

— Τότε σᾶς εὔχομαι ὅσον διὰ τὸ μέλλον τοῦ Φάρου νὰ ἁλιεύσητε πολλοὺς ἰχθύς! ἀπήντησεν ὁ Βανδάρος μετ' εἰρωνείας.

(Ἕπεται συνέχεια).

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΟΥΣ

ΤΟ ΠΟΛΙΚΟΝ ΣΕΛΑΣ

Ἐνθυμοῦνται βεβαίως οἱ μικροί μου ἀναγνῶσται τὴν μικρὰν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχον δώσῃ, ὁμιλῶν εἰς προηγούμενον φυλλάδιον περὶ τῶν πόλων καὶ τῶν πολικῶν χωρῶν, ὅτι θὰ ἐπανέλθω ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου διὰ νὰ τὸ συμπληρώσω περιγράφων συγχρόνως καὶ τὰ περὶ *πολικοῦ σέλαος*. Καὶ ἐπειδὴ ὅταν κανεὶς ὑπόσχεται κάτι τι, πρέπει καὶ νὰ τὸ ἐκτελῇ, πιστὸς καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου ἰδοὺ ὅτι σήμερον ἔρχομαι νὰ συνεχίσω τὸ θέμα μου.

Πολικὸν σέλας.

Ἔλεγον λοιπόν, ὡς ἐνθυμεῖσθε, ὅτι πλησίον τῶν πόλων ἐπικρατεῖ ψῦχος μέγα καὶ ἄκρα μονοτονία... πανταχοῦ πάγος κατάλευκος ἡ δὲ ἐπ' αὐτοῦ ἀνάκλασις τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου ἀφόρητος· μόνην καὶ παράδοξον ἀντίθεσιν εἰς τὰ μέρη ταῦτα κάμνουν οἱ ἄνθρωποι φαινόμενοι ἐπ' αὐτῶν ὡς μαῦρα σημεῖα. Καὶ τὸ παραδοξότερον ὅ,τι τὰ διάφορα πράγματα φαίνονται πολὺ μεγαλείτερα ἀφ' ὅ,τι εἶνε, πρὸ πάντων ὅταν εἶνε ὁμίχλη· ἀλώπηξ ἡ λευκὴ π. χ. τῶν μερῶν ἐκείνων φαίνεται πολλάκις μεγάλη ὡς λευκὴ ἄρκτος! Ὁ Νάνσεν διηγεῖται ὅτι πρωρεύς τις τῆς πατρίδος του ἐνῷ ἐταξείδευεν εἰς τὰς βορείους θαλάσσας εἶδε πρὸ αὐτοῦ αἴφνης... ξηράν· διέταξε λοιπὸν ἀμέσως «ὁλοταχῶς ὀπίσω» ὁποία ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του ὅταν προχωρήσας βραδέως καὶ μετὰ προσοχῆς παρετήρησεν ὅτι ἡ νομισθεῖσα ξηρὰ ἦτο.... πῆθος πλέων ἐπὶ τῆς θαλάσσης! Καὶ ὄχι μόνον τὰ πράγματα φαίνονται μεγαλείτερα, ἀλλὰ καὶ πολὺ πλησιέστερα ἀφ' ὅ,τι εἶνε ἀπαραλλάκτως ὅπως καὶ εἰς τὰς ἐρήμους· προχωρῇς δηλ. χωρὶς νὰ φθάνῃς εἰς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἐνόμισες ὅτι εὑρίσκεται ἐκεῖ πλησίον.. Συντελεῖ δὲ εἰς τὴν ἀπάτην ταύτην καὶ τὸ ἑξῆς· δύνασαι δηλ. νὰ συνομιλῇς ἐξ ἀποστάσεως 1600 μέτρων ὡσὰν νὰ εὑρίσκεσαι πλησίον τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ ὁποίου συνομιλῇς...

Ὁ οὐρανὸς ὑπεράνω τῶν ἀπεράντων τούτων πάγων ἔχει χρῶμα λευκόν, ἐνῷ ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχουν πάγοι ἀλλὰ ὕδατα εἶνε σκοτεινότερος. Οἱ ταξειδεύοντες εἰς τὰς πολικὰς χώρας γνωρίζουσι τοῦτο καὶ εὐκόλως ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ οὐρανοῦ δύνανται μακρόθεν νὰ διακρίνωσι τὴν κατάστασιν τῆς θαλάσσης, ποῦ δηλ. εἶνε παγωμένη καὶ ποῦ οὐχί.

Εἰς τὰ ἀπομεμακρυσμένα ταῦτα μέρη αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες εἶνε πολὺ μακραὶ καὶ φθάνουν ὅσῳ προχωροῦμεν πρὸς τοὺς πόλους μέχρις ἓξ μηνῶν! Φαντασθῆτε ἓξ μῆνας νύκτα καὶ ἓξ μῆνας ἡμέραν! Ὁποίαν καλλονὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἔχουσιν αἱ μαγικαὶ καὶ μελαγχολικαὶ νύκτες τῶν χωρῶν τούτων· οἱ πάγοι ἁπλοῦνται ἀτελεύτητοι καὶ σιωπηλοὶ ἐν τῇ ἠρεμίᾳ τῆς νυκτός, αἱ σκιαὶ τῶν πάγων συμπλέκονται ἡ μία μετὰ τῆς ἄλλης κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε δὲν δύνασαι νὰ διακρίνῃς ποῦ ἀρχίζει ἡ μία καὶ ποῦ τελειόνει ἡ ἄλλη· ὁ οὐρανὸς φαίνεται ὡς ὑπερμεγέθης θόλος ὀλίγον κυανοῦς εἰς τὴν κορυφὴν (ζενὶθ), συννεφώδης, σκιερὸς καὶ μὲ χρῶμα πρασινωπὸν πρὸς τὰ κάτω καὶ τέλος ἰώδης πρὸς τὸν ὁρίζοντα. Οἱ ἀστέρες, οἱ σταθεροὶ οὗτοι φίλοι τοῦ ἀνθρώπου καὶ κήρυκες τῆς εἰρήνης καὶ ἡσυχίας, σπινθηροβολοῦσιν ἐπὶ τοῦ στερεώματος. Ἡ σελήνη ἀνατέλλουσα φαίνεται μεγάλη καὶ ἐρυθροκίτρινος, πέριξ δὲ περιβάλλεται ἀπὸ ὠχροὺς ἢ ἀσθενῶς κεχρωματισμένους δακτυλίους, τὰς *ἅλω* καὶ ἀπὸ ψευδοσελήνας συνοδευομένας ἀπὸ παράδοξα φαινόμενα, ἐνῷ ἐλαφρὰ καὶ χρυσίζοντα νέφη διαφαίνονται ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Φώκη.

Οἱ κύνες, οἱ ἀλέκτορες καὶ τὰ λοιπὰ κατοικίδια ζῷα δὲν ἀντέχουσιν εἰς τὰς μακρὰς ταύτας νύκτας, μελαγχολοῦσι, καταλαμβάνονται ὑπὸ εἴδους ἀνησυχίας καὶ ἐπὶ τέλους ἀποθνήσκουσι.

Τὰ μόνα ζῷα, τὰ ὁποῖα ζῶσιν εἰς τὰς χώρας ταύτας εἶνε αἱ λευκαὶ ἄρκτοι, αἱ φῶκαι, αἱ φάλαιναι, αἱ λευκαὶ ἀλώπεκες, πτηνά τινα καὶ τίποτε ἄλλο.

Κατὰ τὰς μακρὰς ταύτας πολικὰς νύκτας τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἡλίου ἀντικαθιστᾷ τὸ πολικὸν σέλας φωτίζον σχεδὸν διαρκῶς διὰ τῶν ὡραίων καὶ χρωματιστῶν ἀκτίνων του τὰς ἐρήμους ταύτας ἐκτάσεις. Μὴ μὲ ἐρωτήσητε τί εἶνε τὸ *πολικὸν σέλας* καὶ πῶς παράγεται διότι δὲν εἶνε τοῦ παρόντος· μάθετε μόνον ὅτι αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς παρουσιάζεται εἰς τὸν οὐρανὸν φωτεινὴ νεφέλη εὐκίνητος ἔχουσα σχῆμα τόξου κατὰ πρῶτον, ἔπειτα δὲ συνεπτυγμένου παραπετάσματος ἐλευθέρως κινουμένου ἐν τῷ ἀέρι· ἐκ τῶν ἄκρων τῆς νεφέλης ταύτης ἐκπέμπονται κατὰ διαλείμματα καὶ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν ἀκτῖνες λαμπραὶ μὲ ὑποτρέμον φῶς, ἀεικίνητοι καὶ ἔχουσαι ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἴριδος· ἓν εἶδος διαδήματος φωτεινοῦ, τὸ ὁποῖον καλεῖται *στέμμα* ἀναγγέλλει τὸ τέλος τοῦ λαμπροῦ τούτου φαινομένου· τὰ χρωματιστὰ τότε τόξα διαλύονται καὶ σβύνουσι καὶ πλέον δὲν βλέπει τις ἢ ἀσθενὲς λευκὸν νέφος εἰς τὰ σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ, ὁπόθεν πρὸ ὀλίγου ὁ λαμπρὸς χρωματισμὸς τοῦ πολικοῦ σέλαος προήρχετο· μετ' ὀλίγον πάλιν ἐπαναρχίζει τὸ φαινόμενον, οὕτω δὲ ἐξακολουθητικῶς ἐπαναλαμβάνεται τὸ παίγνιον τοῦτο

Τοιαῦτα θαυμάσια παρουσιάζουσιν αἱ πολικαὶ χῶραι.

Φώτης.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΦΕΛΕΙΑ

Κατὰ τὸ δεῖπνον ἐγένετο πολὺς λόγος περὶ τῶν μεγάλων κληροδοτημάτων, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς διαθήκης του ἐκληροδότησεν εἰς τὸ Ἔθνος ὁ ἀοίδιμος μέγας ἐθνικὸς εὐεργέτης **Γεώργιος Ἀβέρωφ** καὶ ὅλοι ἐξέφραζον τὸν θαυμασμόν των διὰ τὴν μεγαλοδωρίαν τοῦ ἀνδρός.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τοτὸς διακόπτων τοὺς ἄλλους ἐρωτᾷ *ζῶν ἐγραψεν ὁ Ἀβέρωφ τὴν διαθήκην του*

ΤΟ ΑΛΟΓΑΚΙ

Πῶς ἤθελα, πῶς ἤθελα νὰ ἔχω
Ἕν' ἀλογάκι—μὰ ἀληθινό,
Σὰν καββαλάρης φοβερὸς νὰ τρέχω
Στὸ δρόμο, στὰ χωράφια, στὸ βουνό!

Μ' ἕνα καμτσίκι ἔμμορφο στὸ χέρι
Τὸ ἄλογό μου, δός του, νὰ κτυπῶ.
Καὶ πουθενὰ νὰ μὴν εὑρίσκουν ταῖρι
Σὰν τἄλογο κι' ἐμένα χαρωπό.

Στὸ δρόμο τὰ παιδιὰ νὰ μὲ ζηλεύουν,
Καμαρωτὸς ἐγὼ νὰ προχωρῶ,
Ν' ἀφίνω κἄπου νὰ καββαλικεύουν
Τὸν Γιῶργο, τὸ παιδί μας τὸ μικρό.

Ἕν' ἀλογάκι ἔχω δὰ καὶ τώρα,
—Μπινεύω τὸ μπαστοῦνι τοῦ μπαμπᾶ!—
Ἄχ, πότε πότε θἄλθῃ αὐτὴ ἡ ὥρα
Ἕν' ἀλογάκι νἄχω ἀληθινά!

Εἰμαρμένη.

Η ΕΛΕΝΗ

Ο πατήρ, τίμιος καὶ δραστήριος ἐργάτης, εἶχεν ἀποθάνῃ. Ἔμειναν λοιπὸν μόναι ἡ χήρα, καὶ ἡ θυγάτηρ της, ἡ καλὴ Ἑλένη.

Ἀλλὰ πῶς νὰ ζήσουν; Ἀδύνατον νὰ εὕρουν ραπτικὴν ἐργασίαν. Διὰ νὰ μὴ ζητήσουν ἐλεημοσύνην, διότι ἦσαν ὑπερήφανοι, ἐπώλησαν ὅλα σχεδὸν τὰ ἔπιπλα τῆς μικρᾶς οἰκίας των, ἀλλὰ εἰς πολὺ μικρὰς τιμάς.

Ἡ μήτηρ ἀπὸ τὴν λύπην της ἔγεινε κάτισχνος, ἡ δὲ Ἑλένη κατάχλωμος.

Ἦτο καλοκαίριον. Ὁ ἥλιος ἦτο λαμπρός, καὶ ἡ ἐξοχὴ ὡραία, ἀλλ' αἱ δύο δυστυχεῖς γυναῖκες οὔτε ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου συνεκινοῦντο οὔτε ἀπὸ τὴν ὡραιότητα τῆς ἐξοχῆς. Ἡ μήτηρ ἔκλαιεν, ἡ δὲ κόρη ἦτο κατηφὴς καὶ μελαγχολική.

Αἴφνης ἡ Ἑλένη, ἡ ὁποία εἶχεν ἡλικίαν 15 ἐτῶν ἐψιθύρισε·

— Μητέρα, μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα.

— Ὁποία, κόρη μου;

— Νὰ ὑπάγω μόνη εἰς τὴν πόλιν, νὰ γείνω ὑπηρέτρια, καὶ νὰ σοῦ στέλλω τὸν μισθόν μου διὰ νὰ ζῇς.

— Νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν πόλιν; Μόνη; Νὰ μὴ σὲ βλέπω πλέον ὅλην τὴν ἡμέραν; Ὄχι, Ἑλένη μου, δὲν θέλω νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σέ. Ὄχι, θησαυρέ μου.

Καὶ ἔσυρε τὴν ξανθὴν κόρην εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὴν ἐκάλυπτε μὲ ἀσπασμούς.

— Ἄκουσε, καλή μου μητέρα, ἐπανέλαβεν ἡ Ἑλένη. Μοῦ εἶπον ὅτι εἰς τὸ μέγα ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως ζητοῦν ὑπηρετρίας, καὶ ὅτι δίδουν ἕως ἑκατὸν πενῆντα γρόσια τὸν μῆνα· Τὴν νύκτα ἐσυλλογίσθηκα ὅτι ἂν ἐργασθῶ ὡς ὑπηρέτρια μόνον 4 μῆνας, θὰ κερδήσω τόσα ὅσα θὰ φθάσουν διὰ νὰ ζήσωμεν ὅλον τὸν χειμῶνα. Μητέρα μου, ἄφησε νὰ ἀναχωρήσω. Θὰ ἐπιστρέψω τὸν Ὀκτώβριον, κάθε δὲ ἑβδομάδα θὰ σοῦ στέλλω τὰ φιλοδωρήματα, τὰ ὁποῖα θὰ μοῦ δίδουν διὰ νὰ τρώγῃς. Μοῦ εἶπεν ὅτι οἱ ξένοι δίδουν γενναῖα φιλοδωρήματα.

Ἐπειδὴ ἡ μήτηρ ἐσπόγγιζε τὰ δάκρυά της, ἡ Ἑλένη ἐξηκολούθησε·

— Μὴ ἀπελπίζεσαι, μητέρα μου.

Ἡ χήρα ἤρχισε νὰ σκέπτεται, ἔπειτα εἶπεν·

— Ἀλλὰ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, κόρη μου, εὑρίσκονται ἄνθρωποι πλούσιοι, αὐτοὶ δὲ θὰ γελάσουν, ὅταν ἰδοῦν τὰ παλαιὰ φορέματά σου.

— Ἀπὸ αὐτὸ θὰ ἐννοήσουν ὅτι ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐργασθῶ. Βέβαια θὰ μοῦ δώσουν ἐργασίαν ὅταν εἰπῶ, ὅτι θέλω νὰ ἐργασθῶ διὰ τὴν μητέρα μου. Ὁ Θεὸς προστατεύει τοὺς δυστυχεῖς, ὁποῖοι εἴμεθα ἡμεῖς.

— Ἑλένη μου, ἔχεις χρυσῆν ψυχήν.

Ἡ Ἑλένη, περιχαρής, διότι κατέπεισε τὴν μητέρα της, εἶπε·

— Θὰ φύγω αὔριον.

— Τόσον γρήγορα! ἀπήντησεν ἡ χήρα στενάζουσα.

— Συλλογίσου, καλή μου μητέρα, πόσον εἴμεθα πτωχοί. Νὰ μοῦ δώσῃς μόνον δέκα γρόσια διὰ πᾶσαν περίστασιν. Ἂν μείνω ἐδῶ περισσότερον καιρὸν καὶ τελειώσουν τὰ τελευταία μας χρήματα, τότε τί θὰ γείνωμεν; Θὰ ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείναν. Σὲ βεβαιῶ ὅτι θὰ μείνῃς εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν θυγατέρα σου.

Τὴν νύκτα ἡ Ἑλένη ἐκοιμήθη ὀλίγον, ἅμα δὲ ἐξημέρωσεν ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην της.

Ἡ μήτηρ της ἐκοιμᾶτο ἀκόμη. Ἡ νέα ἔκαμεν ἓν δέμα τὰ ἐνδύματά της, ὅταν δὲ ἡ μήτηρ της ἐξύπνησε τὴν ἀπεχαιρέτισεν καὶ ἐξεκίνησε.

Τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς ἔπνιγον τὴν φωνήν της, ἡ Ἑλένη ὅμως ἐκράτησε τὰ ἰδικά της. Ὅταν ὅμως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν καὶ εὑρέθη εἰς τὴν ἐξοχήν, ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

Ἡ πρωία ἦτο ὡραία, ὁ οὐρανὸς καθαρός· τὰ δὲ πτηνὰ ἐκελάδουν ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα.

Ἡ Ἑλένη περιεπάτει ταχέως καὶ κατὰ τύχην δὲν ἀπήντησε κανένα. Ἐτυλλογίζετο τὸ πρῶτόν της μηνιαῖον, καὶ ἐμελέτα νὰ καταστήσῃ τὴν καλήν της μητέρα εὐτυχῆ. Δι' αὐτὸ τὸ πρόσωπόν της ἤστραπτεν ἀπὸ τὴν χαράν της.

Ἡ πόλις εὑρίσκετο ἀρκετὰ μακράν, ἐπειδὴ δὲ περιεπάτει ἐπὶ τρεῖς ὥρας καὶ ἐκουράσθη, ἐκάθησε κάτω ἀπὸ ἓν δένδρον, καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ τὸ ψωμίον, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβῃ μαζῆ της. Ἐδίψα, ἀλλὰ ἐκεῖ πλησίον δὲν ὑπῆρχε νερόν.

Ἐξεκίνησεν, ἐπειδὴ δὲ ὁ ἥλιος ἔκαιεν, ἔδεσεν ἓν μανδήλιον εἰς τὴν κεφαλήν της διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου.

Ἤδη ἔβλεπε μακρόθεν τὰς πρώτας οἰκίας τῆς πόλεως, ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς αὐτήν, ἠρώτησε ποῦ εὑρίσκεται τὸ μέγα ξενοδοχεῖον.

Οἱ πελάται τοῦ ξενοδοχείου, οἱ ὁποῖοι εἶχον τελειώσῃ τὸ γεῦμά των καὶ ἐκάθηντο πρὸ τῆς θύρας, τὴν παρετήρουν μὲ περιέργειαν. Ἡ Ἑλένη ἐστενοχωρεῖτο ἀπὸ τὰ βλέμματα αὐτῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἠρώτησε τὸν ξενοδόχον μὲ τρέμουσαν φωνήν

— Μήπως, κύριε, χρειάζεσθε καμμίαν ὑπηρέτριαν;

Ὁ ξενοδόχος παρετήρησε τὴν νέαν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ηὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν της καὶ ἀπήντησε·

— Ναί, χρειάζομαι μίαν ὑπηρέτριαν διὰ νὰ καθαρίζῃ τὰ δωμάτια. Ἀλλ' ἀπὸ ποῖον μέρος εἶσαι;

Ἡ Ἑλένη ἔλαβε θάρρος καὶ ὠνόμασε τὸ χωρίον της.

— Γνωρίζω τὸ χωρίον σου, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος, ἀλλ' ἔχεις πιστοποιητικὰ περὶ τῆς καλῆς διαγωγῆς σου;

Ἡ Ἑλένη ἐγένετο κάτωχρος. Μήπως ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἦτο καλῆς διαγωγῆς; Ἐν τούτοις ἐτόλμησε νὰ ἀπαντήσῃ·

— Κύριε, δὲν ἔκαμα ποτὲ τὴν ὑπηρέτριαν· ἀλλὰ τώρα θέλω νὰ τὴν κάμω διὰ νὰ βοηθήσω τὴν μητέρα μου. Ὁ πατήρ μου ἀπέθανε πρὸ ἑνὸς ἔτους, ἡ δὲ μήτηρ μου δυστυχεῖ, καὶ πρέπει νὰ τὴν βοηθήσω. Χωρὶς αὐτό, θὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης. Σᾶς ὁρκίζομαι εἰς τὴν ψυχήν μου ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια. Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, νὰ μὲ παραλάβετε. Θὰ ἐργασθῶ ὅσον θελήσετε. Εἶμαι δυνατή... Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, κάμετε αὐτὴν τὴν καλὴν πρᾶξιν.. Εἶνε διὰ τὴν μητέρα μου..

Καὶ ἡ Ἑλένη ἦτο ἑτοίμη νὰ γονυπετήσῃ.

— Μὴ ἐπιμένῃς ἀδίκως, ἐξηκολούθησεν ὁ ξενοδόχος, ἀφοῦ δὲν ἔχεις πιστοποιητικά. Δύνασαι νὰ ὑπάγῃς καὶ νὰ ζητήσῃς ἀπὸ τὸν δήμαρχον τοῦ χωρίου σου.

— Κύριε..

Καὶ δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς νέας.

Ἀλλ' ὁ ξενοδόχος ἀπήντησε μὲ ἀπότομον χειρονομίαν καὶ μὲ ἀνυμονησίαν·

— Ἀδίκως ἐπιμένεις. Αὐτὸ εἶνε τὸ σύστημα τοῦ ξενοδοχείου μου. Χαῖρε, κόρη μου.

Ἡ Ἑλένη ἀπεσύρθη μὲ ἀπερίγραπτον λύπην. Μετέβη εἰς τὰ ἄλλα ξενοδοχεῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ ἐζήτησαν πιστοποιητικά.

Ἐνύκτωσε καὶ εὑρέθη εἰς τὸν δρόμον ἐν τῷ μέσῳ ἀγνώστων ἀνθρώπων. Τί νὰ κάμῃ; Εὗρεν ἓν μικρὸν ξενοδοχεῖον καὶ ἠρώτησεν·

— Ἔχετε κανὲν δωμάτιον διὰ νὰ κοιμηθῶ τὴν νύκτα. Θὰ πληρώσω 5 γρόσια.

— Ἔχομεν ὅ,τι ζητεῖτε, ἀπήντησε μία ὑπηρέτρια.

Ἀνέβη μίαν στενὴν κλίμακα, τὴν ὡδήγησαν εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα καὶ τὴν εἰσήγαγον ἐντὸς μικροῦ δωματίου. Ἡ ὑπηρέτρια ἀφοῦ ἔλαβε τὰ πέντε γρόσια ἀπεσύρθη, ἡ δὲ Ἑλένη ἔμεινε μόνη.

Τότε ἐκάθισε καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ἀφοῦ ἔκλαυσεν ἀρκετὴν ὥραν, ἔφαγεν ὀλίγον ψωμὶ καὶ ἐξηπλώθη εἰς τὴν κλίνην της.

Ἐκοιμήθη ὀλίγον· ἅμα δὲ ἐξημέρωσεν ἐξύπνησεν, ἐσηκώθη καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν.

Περιεπάτησεν ἀρκετὰς ὥρας εἰς τὸ παραθαλάσσιον διὰ νὰ καταπραύνῃ τὴν λύπην της, ὅταν δὲ ἔγεινεν ἡ ὥρα ἐννέα, ἤρχισε νὰ κρούῃ τὰς θύρας τῶν μεγάλων οἰκιῶν, καὶ νὰ ζητῇ θέσιν παιδαγωγοῦ. Ὅλοι ὅμως τὴν ἠρώτων·

— Ἔχεις πιστοποιητικά;

Ἦτο κατάκοπος, ἐπείνα καὶ ἐκάθησεν εἰς ἕνα κάθισμα. Τῆς ἔμενον ἀκόμη 4 γρόσια.

Τί νὰ κάμῃ; Νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον τῆς μητρός της; Ὄχι, ποτέ! Θὰ ἐζήτει θέσιν τὴν ἄλλην ἡμέραν, καὶ θὰ εὕρισκε μίαν ψυχήν, ἡ ὁποία νὰ τὴν λυπηθῇ. Ἀλλὰ ποῦ νὰ κοιμηθῇ τὴν νύκτα;

Διηυθύνθη καὶ πάλιν εἰς τὸ παραθαλάσσιον μὴ γνωρίζουσα ποῦ διηυθύνετο. Ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τῆς οἰκίας καὶ ἀπήντησεν ἕνα ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐφοβήθη. Εὐτυχῶς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀπεμακρύνθη.

Ἐπλησίαζε νὰ νυκτώσῃ, καὶ περιεφέρετο εἰς τὸ παραθαλάσσιον. Ἡ θάλασσα ἦτο τρικυμιώδης, τὰ κύματα ἐκτύπων τὸ παράλιον, ἡ δὲ Ἑλένη ἤρχισε νὰ φοβῆται Παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τὴν βοηθήσῃ, καὶ ἐπειδὴ ἐνεθυμήθη τὴν μητέρα της ἀνέλαβε θάρρος. Εὗρεν ἓν παραθαλάσσιον σπήλαιον, εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸ καὶ προσεπάθησε νὰ κοιμηθῇ.

Ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ νὺξ τῆς ἐφάνη αἰών, τέλος δὲ ἐξημέρωσε.

Τέλος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ σπήλαιον καὶ ἐνῷ περιεπλανᾶτο ἀπηλπισμένη εἰς τὴν ἐξοχήν, παρετήρησε μίαν ὡραίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν.

Ἔκρουσε τὸν κώδωνα, ἡ δὲ καρδία της ἔπαλλε τρομερά. Εἷς ὑπηρέτης ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ τὴν ἠρώτησε τί ἐζήτει.

Τότε τὴν ὡδήγησαν πλησίον πλουσίας κυρίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶπε·

— Κυρία, ζητῶ θέσιν ὑπηρετρίας διὰ νὰ βοηθήσω τὴν μητέρα μου.

Ἡ κυρία συνεκινήθη, καὶ μολονότι δὲν εἶχεν ἀνάγκην ὑπηρετρίας, ἐδημιούργησεν ἐπίτηδες μίαν θέσιν καὶ προσέλαβε τὴν Ἑλένην εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ μήτηρ τῆς Ἑλένης ἐλάμβανε παρὰ τῆς θυγατρός της μίαν ἐπιστολήν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ἡμίσεια Τουρκικὴ λίρα.

Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΡΑΠΤΗΣ

(Παραμύθιον).

ΕΖΗ μίαν φορὰν εἰς ῥάπτης· οὔτε πλούσιος ἦτο οὔτε πτωχός, ἦτο ὅμως ἐργατικὸς καὶ συνείθιζε πάντοτε νὰ τραγῳδῇ ἐνῷ εἰργάζετο.

Ἐργασίαν εὕρισκεν ἀρκετὴν εἰς τὸ χωρίον του· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ τὸν προσεκάλουν εἰς τὰς οἰκίας διὰ νὰ ἐπιδιορθόνῃ τὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα αἱ γυναῖκες δὲν ἤξευρον νὰ διορθώσωσιν αἱ ἴδιαι· πάντοτε ὅμως ὅταν εἰργάζετο, ἐπειδὴ τοῦ ἐφαίνετο ὅτι τὸ φῶς τοῦ δωματίου ἦτο ὀλίγον, ἔσυρε μίαν τράπεζαν ἐμπρὸς εἰς τὸ παράθυρον, ἀνέβαινεν ἐπάνω ἐκάθητο σταυροπόδι καὶ ἤρχιζε μαζὴ μὲ τὴν ἐργασίαν καὶ τὸ τραγοῦδί του· τόσον δὲ δυνατὰ ἔψαλλεν. ὥστε ἀπὸ μακρὰν οἱ χωρικοὶ ἠννόουν εἰς ποίαν οἰκίαν ἔρραπτεν.

Καὶ ἐνόσῳ μὲν ἦτο καλοκαίρι τὸ πρᾶγμα ἐπήγαινε καλά· ὁ ῥάπτης μας διηγωνίζετο τρόπον τινὰ μὲ τὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα ἔψαλλον εἰς τοὺς κήπους καὶ εἰς τοὺς φράκτας. Ὅταν ὅμως ἔφθανεν ὁ χειμὼν καὶ αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἐκλείοντο καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐστρυμόνοντο ἐμπρὸς εἰς τὴν ἑστίαν, τὸ πρᾶγμα ἤλλαζεν· ὁ καλός μας ῥάπτης ἔπρεπε νὰ κάθηται, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, εἰς μίαν καρέκλαν καὶ νὰ πατῇ κατὰ γῆς· τοῦτο τῷ ἐφαίνετο πολὺ βαρύ, διότι ἡ συνήθεια τοῦ εἶχε γείνῃ δευτέρα φύσις. Τότε ἐγίνετο ἔξω φρενῶν καὶ εὕρισκεν ὅτι ἦτο καθαρὰ κακία τῶν ἀνθρώπων τὸ νὰ κλείουν τὰ παράθυρα καὶ νὰ τοῦ ἀφαιροῦν τὴν ἀγαπητήν του θέσιν. Τὸ κάθε πρᾶγμα τὸν ἠμπόδιζε τότε ἡ κλωστή του συχνὰ-πυκνὰ ἐκομβοδένετο, ἡ δακτυλήθρα του ἔπιπτε ἀπὸ τὸν δάκτυλόν του, τὸ ψαλίδι του ἐχάνετο μέσα εἰς τὰ κομμάτια τῶν ὑφασμάτων, τὸ μανίκι ἐγίνετο ἄλλοτε στενὸ καὶ ἄλλοτε πλατύ, ἢ ἐκολλοῦσε ἀνάποδα· τέλος πάντων τίποτε δὲν ἐπήγαινε καλὰ καὶ ὁ ἱδρὼς ἔρρεεν ἄφθονος ἀπὸ τὸ μέτωπόν του.

Ὅταν κατὰ τύχην ἔμενε μόνος εἰς τὸ δωμάτιον, δὲν ἐκρατεῖτο πλέον, ἐκύτταζε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὡς κλέπτης καὶ ἔπειτα μὲ θριαμβευτικὸν ὕφος, ὡς στρατηγὸς νικητής, ἀνέβαινεν εἰς ἓν τραπέζι, ἐσταύρονε τοὺς πόδας του καὶ ἤρχιζε νὰ μουρμουρίζῃ κανένα τραγουδάκι. Μόλις ὅμως ἤκουε κρότον, ἐπήδα ὡς γάτα,

ἐλάμβανε τὸ ῥάψιμόν του καὶ ἔκαμνεν ὅτι ῥάπτει. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐργασία του κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οὔτε προώδευεν οὔτε καλὴ ἐγίνετο· τὸ χειρότερον δὲ ὅτι τὰ συχνὰ αὐτὰ πηδήματά του ἔγειναν τέλος γνωστὰ καὶ τὰ παιδία τοῦ χωρίου ἀντὶ τοῦ ἐπιθέτου «ὁ εὔθυμος ῥάπτης» τὸ ὁποῖον τῷ ἔλεγον, ἤρχισαν νὰ τὸν φωνάζωσιν «ὁ τρελλορράπτης».

Τότε ἤρχισαν αἱ κακαὶ ἡμέραι διὰ τὸν φίλον μας· οἱ φρόνιμοι δὲν τοῦ ἔδιδον πλέον ἐργασίαν καὶ τὰ παιδία ἔτρεχον κατόπιν του εἰς τοὺς δρόμους, τὸν ἐπερίπαιζαν καὶ τὸν ἐπεισμάτοναν τόσον, ὥστε ἀπηλπισμένος μίαν φορὰν ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ χωρίον του. Ἐφορτώθη λοιπὸν τὰ πράγματά του καὶ ἤρχισε νὰ προχωρῇ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ αὐτὸς ποῦ.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ταξειδίου του εὕρισκεν ἐργασίαν· ἐπλησίαζεν ὁ χειμὼν καὶ οἱ ἄνθρωποι ἡτοίμαζον τὰ χειμερινὰ των φορέματα καὶ αἱ ἐπιδιορθώσεις δὲν ἔλειπον. Χωρὶς νὰ φροντίζωσι περὶ τοῦ καθίσματός του οἱ χωρικοὶ τὸν προσεκάλουν εἰς τὰς οἰκίας των καὶ τὸν ἐπλήρονον μὲ προθυμίαν τὴν μετρίαν ἀμοιβήν, τὴν ὁποίαν τοῖς ἐζήτει. Ἦλθεν ὅμως καὶ ἡ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ ἐπιδιορθώσεις ἐτελείωσαν καὶ ὁ χειμὼν ἔφθασε μὲ τὰ σωστά του. Τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὁποῖα ὁ ῥάπτης μας εἶχε κερδήσῃ, ἐτελείωσαν καὶ αὐτὰ καὶ ὁ δυστυχὴς ξένος καὶ ἔρημος ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ εἰς ἄλλο μέρος τροφὴν καὶ κατοικίαν. Ἤρχισε λοιπὸν νὰ προχωρῇ, νὰ προχωρῇ.

Ἦτο παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων· ἔπιπτε πυκνὴ χιὼν καὶ ἡ πεδιάς, ἡ ὁποία ἦτο πρὸ αὐτοῦ ἦτο κατάλευκος, χωρὶς κανὲν ἴχνος βήματος· ὁ ῥάπτης ἐπροχώρει ταχέως· κάποτε τοῦ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν κανὲν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἄσματά του, ἀλλ' ἐδάγκανε σφικτὰ τὴν γλῶσσάν του διὰ νὰ τὴν κρατῇ· ἐφοβεῖτο νὰ τραγῳδήσῃ· τριγύρω του ἄκρα ἐρημία· ἡ χιὼν ἐξηκολούθει νὰ πίπτῃ τόσον πυκνή, ὥστε τὰ ἴχνη τῶν βημάτων του ἀμέσως ἐχάνοντο, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐξαλειφθῇ κατόπιν του πᾶν δεῖγμα ζωῆς. Εἶχε νυκτώσῃ πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ἕνεκα τῆς ἀνταναχλάσεως τῆς χιόνος ὁ ταξειδιώτης μας ἔβλεπε πολὺ πρὸ αὐτοῦ...χιόνας καὶ τίποτε ἄλλο.

Συλλογισμένος καὶ σιωπηλὸς ἐπροχώρει πάντοτε. Ἡ γλῶσσά του ὅμως τὸν ἐγαργάλιζε καὶ μὲ πολὺν κόπον ἐκράτει τὰ ἄσματά του. Τὸ ψῦχος, τὸ σκότος, ἡ κούρασις δὲν τὸν ἠνώχλει τόσον, ὅσον ἡ ἐπιθυμία, τὴν ὁποίαν εἶχε νὰ ψάλῃ κάτι.

Αἴφνης ἐσυλλογίσθη ὅτι ἦτο παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων· τοῦ ἦλθε κατὰ νοῦν τὸ χωρίον του καὶ χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῇ καὶ ἐκεῖνος ἤρχισε νὰ ψάλλῃ μὲ τὴν δυνατωτέραν φωνήν του· «*Καλὴν ἑσπέραν, ἄρχοντες, ἂν εἶνε ὁρισμός σας Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν νὰ 'πῶ σ' ἀρχοντικό σας*».

Παράξενο! μόλις ἐτελείωσε τοὺς δύο τούτους στίχους, τοῦ ἐφάνη ὅτι ὀλίγον μακρότερον ἦτο μικρὰ καλύβη φωτιζομένη λαμπρῶς καὶ περιοριζομένη ἀπὸ ὑψηλότατα δένδρα, ἀπὸ τοὺς κλώνους τῶν ὁποίων ἐκρέμαντο ὡς πολυέλαιοι λάμποντες κρύσταλλοι.

Ὁ ῥάπτης ἐτάχυνε τὸ βῆμά του καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἔφθασεν εἰς τὴν καλύβην· ἔσπρωξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε· πλησίον τῆς ἑστίας, ὅπου ἔκαιεν ἄφθονον πῦρ ἐκάθητο γέρων τις, τόσον γέρων, ὥστε ὁ ῥάπτης δὲν ἠδύνατο νὰ ὁρίσῃ πόσον ἐτῶν ἦτο, καὶ ἔστρεφε μίαν σοῦβλαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο περασμένον ροδοκόκκινον χοιρίδιον.

«Καλῶς ἦλθες» εἶπεν ὁ γέρων χωρὶς νὰ σηκωθῇ. Ἤκουσα τὸ τραγοῦδί σου καὶ σ' ἐπερίμενα. Εἶμαι ὁ Χειμών. Δὲν συνειθίζω νὰ δέχωμαι παρὰ μίαν φορὰν τὸ ἔτος, ἀπόψε ἀκριβῶς καὶ ἂν καὶ δὲν ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους, πιστεύω ὅμως νὰ συμφωνήσωμεν ἂν θέλῃς νὰ κατοικήσῃς μαζή μου».

Ὁ δυστυχὴς ῥάπτης, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγων λεπτῶν δὲν εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι, ὑπεσχέθη εἰς τὸν χειμῶνα νὰ γείνῃ συγκάτοικός του καὶ ξένος του καὶ οἱ δύο ἤρχισαν τὸ δεῖπνον μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

Θὰ τραγῳδῇς ἐδῶ ὅσῳ θέλεις, εἶπεν ὁ Χειμών, θὰ κάθησαι ὅπως θέλεις χωρὶς κανεὶς νὰ σ' ἐνοχλῇ. Κατόπιν τοῦ ἔδωκε διαφόρων εἰδῶν πολύτιμα γουναρικά· δέρματα λευκῆς καὶ κυανῆς ἄρκτου, δέρματα στακτεροῦ λύκου, ἐνυδρίδος καὶ ἄλλα, δακτυλήθραν χρυσῆν μὲ ἄνθρακας στολισμένην, ψαλίδι μὲ ἀδάμαντας, βελόνας ἀργυρᾶς καὶ ὁ ῥάπτης καθημερινῶς ἔκοπτε καὶ ἔρραπτεν ἐπανωφόρια καὶ ἐτραγῳδοῦσε τὰ καλλίτερά του ἄσματα.

Πόσος καιρὸς ἐπέρασε; Πολύς, πάρα-πολὺς βέβαια, καθὼς ἔκρινεν ὁ ῥάπτης μας ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐπανωφορίων, τὰ ὁποῖα ἔραψε καὶ τῶν ἀσμάτων, τὰ ὁποῖα ἔψαλεν. Αὐτός, ὁ

ὁποῖος ἤξευρε διὰ πᾶσαν ἡμέραν τοῦ ἔτους καὶ ἰδιαίτερον ᾆσμα, κατήντησε νὰ μὴ ἔχῃ πλέον τι νὰ ψάλλῃ. Καὶ ὅμως οἱ κρύσταλλοι ἔστεκον ἀκόμη στερεοὶ ἐπὶ τῶν γυμνῶν κλώνων τῶν δένδρων καὶ ἡ χιὼν ἐξηκολούθει νὰ πίπτῃ ἀδιακόπως. Μίαν ἡμέραν ἠρώτησε τὸν Χειμῶνα καὶ ἔμαθεν ὅτι εἰς τὸ βασίλειόν του ποτὲ δὲν πρασινίζει χλόη οὔτε ψάλλει ποτὲ τὸ πτηνόν.

Ὁ ῥάπτης ἐμελαγχόλησεν. Ὁλόκληρον ἡμέραν δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα του νὰ ψάλῃ, ὁ δὲ Χειμὼν διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ τοῦ προσέφερεν ἕνα τράγον μὲ ἀργυροῦς χαλινοὺς διὰ νὰ ἱππεύῃ καὶ δύο ἀγρίας χῆνας μὲ πτέρωμα λευκὸν ὡς ἡ χιών.

Ἡ νοσταλγία ἐν τούτοις τοῦ φίλου μας ηὔξανεν. Ἤθελε νὰ ἴδῃ χλόην, ἀνθρώπους, παιδία πρὸ πάντων· ἐλησμόνησε πῶς ἐφέρθησαν πρὸς αὐτὸν τὰ παιδία καὶ μὲ πόσην ἀγανάκτησιν καὶ ὀργὴν ἀφῆκε τὴν πατρίδα του.

Μίαν ἡμέραν ἐνῷ ὁ Χειμὼν ἐκοιμᾶτο, ὁ ῥάπτης ἐσώρευσεν ἐπ' αὐτοῦ ὅλας τὰς μηλωτάς, τὰς ὁποίας εἶχε ράψῃ· ἀκόμη καὶ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐφόρει ἔρριψεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Χειμῶνος· ἔλαβεν ἔπειτα τὰ πολύτιμα ἐργαλεῖα τῆς ραπτικῆς, ἵππευσε τὸν τράγον, ἔδεσε τὰς χῆνας καὶ ἐξεκίνησε μὲ βῆμα βραδύ. Ὁ τράγος, ὡς καὶ αὐτὸς νὰ ἔπασχεν ἀπὸ νοσταλγίαν καὶ ὡς νὰ ἠννόει ποῦ μετέβαινε, μόλις ἐξῆλθε τοῦ δάσους ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὡς βέλος καὶ ὡς ἀστραπή. Καὶ εὐτυχῶς ὅτι εἶχεν ἀπομακρυνθῇ πολύ, διότι μετ' ὀλίγον ἐξύπνησεν ὁ Χειμὼν καὶ ἔτρεξεν εἰς καταδίωξιν τοῦ φυγάδος· ἦτο ὅμως ἀργά· ὁ τράγος εὑρίσκετο πλέον εἰς τὰ σύνορα τοῦ βασιλείου τοῦ Ἔαρος καὶ εἰς κοῦκκος, ὁ ὁποῖος ἐφύλαττεν ὡς σκοπός, εἰδοποίησεν ἀμέσως τὸ Ἔαρ ὅτι ὁ Χειμὼν ζητεῖ νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὸ βασίλειόν του. Ὁ Χειμὼν ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ κράτος του, ὁ δὲ ῥάπτης μετά τινας ἡμέρας ἔφθασεν εἰς τὴν πατρίδα του.

Ὅλον τὸ χωρίον ἐξῆλθεν εἰς προϋπάντησίν του· οἱ γεροντότεροι ἐγέλων κρυφὰ-κρυφὰ βλέποντες τὸν παράδοξον ἵππον του· τὰ παιδία ἐχόρευον καὶ ἐπήδων καὶ ἐφώναζον·

Τρα.λά, τρα.λά, τρα.λό.
Ὁ τρε.λλοῤῥάπτης πά.λι ἦ.λθ' ἐδῶ!

Ὁ ῥάπτης ὅμως δὲν ἐθύμονε καθόλου· ἠννόησε πλέον ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν τὰ πράγματα νὰ γίνωνται, ὅπως ἡμεῖς τὰ θέλομεν, ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὴν ἰδικήν του γνώμην καὶ ὅτι πρέπει νὰ κρατῇ κανεὶς τὸν θυμόν του διὰ νὰ ζῇ καλὰ μὲ ὅλους.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὑπῆγεν εἰς τοὺς γεροντοτέρους γείτονάς του καὶ διηγήθη τὰς περιπετείας του καὶ τοῖς ἔδειξε καὶ τὰ πολύτιμα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχε μαζή του. Αὐτὰ τὸν ἔκαμαν ἀγαπητότερον εἰς τοὺς γείτονας, παρὰ ὅλα τὰ ᾄσματα καὶ ἡ εὐθυμία του. Ἤρχισαν νὰ δίδωσιν εἰς αὐτὸν ἐργασίαν καὶ τόσον περιζήτητος ἔγεινεν, ὥστε ἤνοιξε μέγα κατάστημα καὶ προσέλαβε πολλοὺς ὑπαλλήλους.

Ἐξηκολούθει πάλιν νὰ κάθηται κατὰ τὸν εὐνοούμενόν του τρόπον, καὶ ὄχι μόνον δὲν ἠνώχλει τοὺς ὑπαλλήλους του μὲ αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι συνείθισαν νὰ κάθηνται παρομοίως. Ἐνῷ δὲ εἰργάζοντο τοῖς διηγεῖτο ἱστορίας ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἤκουσεν ἀπὸ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ Χειμῶνος καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας θὰ σᾶς διηγηθῶ κι' ἐγὼ μερικὰς ἂν θέλετε.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε Φυλλ. 11).

15.

Ο ΦΑΝΤΑΓΜΕΝΟΣ

Χθὲς ὑπῆγα εἰς τὸν περίπατον μὲ τὸν Βίκτωρα καὶ τὸν πατέρα του. Εἰς τὸν δρόμον εἴδομεν τὸν Στρατῆ νὰ λακτίζῃ τὰ παιδία, τὰ ὁποῖα τὸν ἐστενοχώρουν. Ἐστάθη ἔξωθεν ἑνὸς βιβλιοπωλείου καὶ παρετήρει μετὰ προσοχῆς εἰς τὸ παράθυρόν του ἕνα γεωγραφικὸν χάρτην, διότι μελετᾷ καὶ εἰς τὸν δρόμον ἀκόμη. Μόλις ἀπέδωκε τὸν χαιρετισμόν μας.

Ὁ Βίκτωρ ἦτο κομψότατα ἐνδεδυμένος, περισσότερον μάλιστα ἀφ' ὅσον ἔπρεπε. Ἐφόρει ὑποδήματα ἀπὸ λουστρίνιον· τὸ ἔνδυμά του εἶχε μεταξωτὰς δαντέλλας, τὸ καπέλον του ἦτο ἀπὸ ἄσπρον καστόρι, ἐφόρει δὲ καὶ ἓν χρυσοῦν ὡρολόγιον. Ἐβάδιζε μὲ ὑπερηφάνειαν. Ὁ πατήρ του ἤρχετο κατόπιν μας, διότι ἀνεγίνωσκεν, ἐνῷ περιεπάτει μίαν ἐφημερίδα.

Ἐστάθημεν πλησίον ἑνὸς μικροῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἐκάθητο ἐπάνω εἰς μίαν μεγάλην πέτραν. Αὐτὸ ἐφόρει μέτρια ἐνδύματα, ἐφαίνετο κουρασμένον καὶ ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω. Εἷς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος βέβαια θὰ ἦτον ὁ πατήρ του, ἐπηγαινοήρχετο ὑπὸ

τὰ δένδρα καὶ ἀνεγίνωσκε μίαν ἐφημερίδα.

Ἐκαθήσαμεν καὶ ἡμεῖς ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας. Ὁ Βίκτωρ ἐκάθησε μεταξὺ τοῦ μικροῦ παιδίου καὶ ἐμοῦ, καὶ προσεπάθει νὰ τὸν θαυμάσῃ ὁ γείτων του. Ἐσήκωσε τὸν ἕνα πόδα του καὶ μοῦ εἶπεν·

— Εἶδες τὰ ὡραῖα ὑποδήματά μου;

Βεβαίως εἶπεν αὐτὸ διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰ ὑποδήματά του τὸ μικρὸν παιδίον, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔδωκεν εἰς αὐτὰ καμμίαν προσοχήν.

Τότε μοῦ ἔδειξε τὰς δαντέλλας τοῦ φορέματός του καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι αὐταῖς δὲν τοῦ ἤρεσκον, καὶ θὰ τὰς ἀντικαθίστα μὲ ἀργυρᾶ κομβία. Ὁ μικρὸς οὔτε παρετήρησε κἂν τὸν Βίκτωρα.

Τότε αὐτὸς ἤρχισε νὰ στρέφῃ εἰς τὰς χεῖράς του τὸν ὡραῖον ἄσπρον καστόρινον πῖλόν του, ἀλλὰ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἔκαμνε τοῦτο ἐπίτηδες, δὲν κατεδέχθη νὰ θαυμάσῃ τὸν πῖλόν του.

Ὁ Βίκτωρ στενοχωρηθεὶς ἐξήγαγε τὸ ὡρολόγιόν του, τὸ ἤνοιξε καὶ μοῦ ἔδειξε τοὺς τροχούς του. Ἀλλ' ὁ γείτων μας καὶ εἰς αὐτὸ οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχήν.

— Εἶνε ἀσῆμι σκεπασμένο ἀπὸ μάλαγμα; τὸν ἠρώτησα.

— Ὄχι ἀπεκρίθη, εἶνε ὅλο ἀπὸ μάλαγμα.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὅλο μαλαγματένιον, εἶπον ἔχει καὶ ἀσῆμι...

— Ὄχι· σὲ βεβαιῶ.

— Καὶ διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τὸ παιδίον νὰ τὸ παρατηρήσῃ, ἔφερε τὸ ὡρολόγιον ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ εἶπε.

—Παρατήρησε, δὲν εἶνε ὅλο ἀπὸ μάλαγμα;

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον ξηρῶς.

— Ὤ! ὤ! ἐφώνησε μὲ θυμὸν ὁ Βίκτωρ, εἶσαι πολὺ ὑπερήφανος!

Ἐνῷ ἔλεγεν αὐτὰ ἐπλησίασεν ὁ πατήρ του, ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ Βίκτωρος, παρετήρησε τὸν μικρὸν γείτονά μας καὶ εἶπεν εἰς τὸν υἱόν του.

— Σιώπα.

Καὶ κύψας εἰς τὸ οὖς τοῦ Βίκτωρος εἶπεν·

— Τὸ δυστυχές παιδίον εἶνε τυφλόν!

Τότε ὁ Βίκτωρ περιῆλθεν εἰς ἀμηχανίαν, ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐψιθύρισε.

— Λυποῦμαι... δὲν εἰξευρα...

Ὁ μικρὸς τυφλός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐννοήσῃ τὰ πάντα, ἀπήντησε μὲ γλυκὺ καὶ μελαγχολικὸν μειδίαμα.

— Ὤ. Δὲν πειράζει...

Ὁ Βίκτωρ εἶνε φανταγμένος, ἀλλά, ἔχει καλὴν ψυχήν, διότι εἰς ὅλον τὸν δρόμον ἦτο συλλογισμένος καὶ μελαγχολικός.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΕΡΠΗΣ

(Νηπιακὸν ἀνάγνωσμα).

Ὁ μπαμπᾶς ἔφυγε, διότι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀλλάξῃ ἀέρα· καὶ ἔμεινε μόνη ἡ μαμὰ μὲ τὰ τρία της τὰ παιδάκια.

Ἡ μαμὰ ἦτο πολὺ λυπημένη καὶ ἡ Εὐτέρπη, σὰν μεγαλειτέρα, ἐπροσπαθοῦσε νὰ μὴ τὴν στενοχωρῇ περισσότερον. Ἔκαμε γρήγορα ὅ,τι τῆς ἔλεγε, τὴν ἐβοηθοῦσεν εἰς τὰς ἐργασίας της, ἐφρόντιζε διὰ τὰ μικρότερά της τὰ ἀδέλφια, τέλος πάντων ὅ,τι ἦτο δυνατὸν νὰ κάμῃ τὸ ἔκαμε.

Εἶχε περάσῃ μία ἑβδομάς, ἀφ' ὅτου ἔφυγεν ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ Εὐτέρπη ἐπῆρε νὰ τοῦ γράψῃ γράμμα. Καὶ τί νὰ τοῦ ἔγραφε μέσα στὸ γράμμα.

«Ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποῦ ἔφυγες, μπαμπᾶ μου, ἐγὼ ἔγεινα πειὸ καλή, πολὺ καλή, διότι ἡ γιαγιά μας ἔλεγε χθὲς τὸ βράδυ, ὅτι ὁ Θεὸς ἀκούει τὰ καλὰ παιδάκια. Καὶ ἐγὼ θέλω νὰ μὲ ἀκούσῃ ποῦ τὸν παρακαλῶ νὰ γείνῃς γρήγορα καλὰ καὶ νὰ ἔλθῃς πάλι μαζή μας.» *Ἡ Εὐτέρπη σου.*

Καὶ ὁ Θεὸς ἀλήθεια τὴν ἤκουσε τὴν Εὐτέρπη καὶ ὁ μπαμπᾶς ἔγεινε καλὰ καὶ ἐγύρισε γρήγορα εἰς τὰ ἀγαπητά του παιδάκια.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

Μὲ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Φυλλαδίου μου τούτου, ἔπρεπε, συμφώνως πρὸς τὴν προκήρυξιν, νὰ δημοσιεύσω καὶ τὴν **κρίσιν** μου ἐπὶ τοῦ τρίτου **Διαγωνισμοῦ**. Ἀναβάλλω ὅμως ταύτην καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ σκέπτομαι νὰ δώσω **παράτασιν** προθεσμίας τοῦ τρίτου **Διαγωνισμοῦ**, διότι ἐπιθυμῶ εἰς τὸν διαγωνισμὸν πρὸς **Σύνθεσιν ἀσκήσεων «Γυμναστικῆς τοῦ Πνεύματος»** νὰ λάβωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότεροι φίλοι μου μέρος. Τὴν παράτασιν τῆς προθεσμίας θὰ σᾶς ἀναγγείλω εἰς τὸ Φυλλάδιον τῆς 30 Αὐγούστου. Ἐν τούτοις ἐπαινῶ πάντας, ὅσοι ἔστειλαν μέχρι τοῦδε τὰ διαγωνίσματα αὐτῶν, τοὺς πληροφορῶ δὲ ταὐτοχρόνως, ὅτι κατὰ τὴν κρίσιν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς ἀποστολῆς.

Κῦμα τοῦ Ἑλληνόπόντου, μήπως μοῦ γράφεις κατὰ λάθος τὴν διεύθυνσίν σου; ὁ διανομεὺς λέγει, ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ τὸ ὁριζόμενον μέρος. — Τὰ συγχαρητήριά μου **Ζαππίς**, διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν σου. Ὅτε ἠλθεν ἡ ἐπιστολή σου ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον ὁ ἐκ τῶν φίλων συνεργατῶν κ. Κ. Σπανούδης, ὁ ὁποῖος ἐπήνεσε πολὺ τὴν ἐργασίαν σου. Δὲν εἶχον οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι θὰ σοῦ ἤρεσκον αἱ **διακοπαὶ** τοῦ αἰδεσιμωτάτου Παπᾶ-Σπύρου. — Ἀνέγνωσα τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξειδίου σου, **Γαλαξία**· ἀναμένω δὲ καὶ τὴν νεωτέραν σου. Ἄλλως, ὅταν ταξειδεύῃ κανεὶς ἔχει τόσον ὑλικὸν δι' ἀλληλογραφίαν! — Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν τόσην ἀγάπην, ἣν δεικνύεις πρὸς ἐμέ, ἀγαπητέ μοι **Γενναῖε Λέσβιε**, θὰ εἶμαι δὲ ἄδικος, ἂν δὲν ἀναγράψω ἐνταῦθα μικρὰν περικοπὴν τῆς ἐπιστολῆς· «*Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἐκφράσω ἐφέτος τὴν χαράν μου, ποῦ ἔγεινα συνδρομητής σου νομίζω, ὅτι ἀναγεννήθην, ὅταν λαμβάνω τὰ φυλλάδιά σου, γίνομαι ἕξαλλος ἀπὸ χαρά . . .* Ἐλήφθησαν καὶ αἱ ἀσκήσεις σου. — Πολὺ παραπονιάρικο μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ **Ἄνθος τοῦ Μεγάλου Ρεύματος**. Δὲν γράφει, λέγει, διότι νομίζει τὸν ἑαυτόν του ἠδικημένον. Ἀλλ' ὅταν ἀδικῆταί τις καὶ παραπονῆται, γράφει, νομίζω, καὶ τὰς αἰτίας. Ἀνέγνωσα δύο φορὰς τὴν ἐπιστολήν σου, ἀλλὰ δὲν εὗρον τίποτε ὁριστικόν. — Αἱ **Συμπληγάδες** αὐτὴν τὴν φορὰν μοῦ γράφουν πολὺ περίεργον ἐπιστολήν. Λυποῦμαι, διότι δὲν δύναμαι νὰ τὰς ἀπαντήσω ἐπαρκῶς ἐνταῦθα. — Μοὶ ἀρέσκει ἡ ἀλήθεια, **Λερναία Ὕδρα**· τοῦτο σοὶ τὸ γράφω, διότι δὲν μοὶ φαίνεται νὰ συμβαδίζῃ πολὺ-πολὺ ἡ δικαιολογία σου μὲ τὴν ἀλήθειαν. Δέκατον πέμπτον Φυλλάδιον σοῦ πέμπω ἐκ νέου. — Βεβαίως, **Ἄστρον**, θὰ ἦτο καλλίτερον, ἂν ἐνεγράφεσο ἐνωρίτερον συνδρομητής, ἀλλ' εὐτυχῶς τώρα εἶνε αἱ διακοπαί, ὥστε δύνασαι ἀκόπως νὰ διέλθῃς ὅλα τὰ ἐκδοθέντα Φυλλάδια. — Εἶνε δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, **Γραφίς**, καὶ οὐδεὶς κίνδυνος ὑπάρχει νὰ λησμονηθῇ, ἄλλως τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὲ ἀποκλειστικῶς. — Δὲν πιστεύω ὁ **Ἕκτωρ ὁ Τρῶς** νὰ ἐλησμόνησε τὴν παραγγελίαν μου καὶ ἐλπίζω νὰ προσέφερεν ἤδη τοὺς χαιρετισμούς μου εἰς τὸ **Ἄνθος τῆς Καππάρεως**. Περιμένω ἐπιστολήν σου σχετικὴν πρὸς τὰ ταξείδιά σου, ἀλλὰ νὰ γραφῇ, ὅπως ἐμείναμεν σύμφωνοι.

Ἡ **Ζαππὶς** ἀσπάζεται τὴν **Ποιμενικὴν Φλογέραν**. Ἡ **Λερναία Ὕδρα** ἀσπάζεται τὴν **Ἀνθισμένην Λυγαριάν, Ροβινσωνέτταν** καὶ τὰς **Συμπληγάδας**.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

208. Αἴνιγμα.

Δύο γράμματα τὸ δέμας ἀπαρτίζουν τὸ μικρόν μου
Θὰ μὲ θεωρήσῃς δ' ἴσως ἀσθενῆ καὶ ταπεινήν.
Ἔχω δύναμιν ἐν τούτοις παρὰ τὸν ὀργανισμόν μου
Καὶ νὰ ἄγω καὶ νὰ φέρω ἐγὼ γνώμην τὴν κοινήν.

Πολυίστωρ.

209. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τὴν θέσιν ποῦ μ' ἀφῆκες
ἦλθες πάλι καὶ μ' εὗρῆκες·
ἂν δὲ μ' ἀναγραμματίσῃς
δύσκολα θὰ μὲ νικήσῃς.

Ἕκτωρ ὁ Τρῶς.

210. Στοιχειόγριφος.

Μὲ σ τ γ μ α εἰς ἐν πέλαγος πολὺ γνωστόν σου κεῖμαι·
Μὲ ν τ στοὺς κήπους ἀνθηρὸν κ' εὐῶδες ἄνθος εἶμαι.

Ἐργατικὴ Μέλισσα.

211. Διπλῆ ἀκροστοιχίς.

Τἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουσι τὸ ὄνομα ὄρους, τὰ δὲ δεύτερα νήσου ἑλληνικῆς.

1. Χώρα τῆς Ἀσίας. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3. Ποταμὸς τῆς Ἀσίας. 4. Πόλις τῆς Ρωσίας. 5. Ποιη τὴς ἀρχαῖος.

Καππαδοκικὸς Ἀστήρ.

212. Μεταμορφώσεις.

1) Τὸ **μῆλον** δι' ἓξ μεταμορφώσεων νὰ γείνῃ **ὄρος**.
2) Ἡ **σαύρα** δι' ἐννέα μεταμορφ. νὰ γείνῃ **κόραξ**.

Ἕκτωρ ὁ Τρῶς.

213. Πυραμίς.

†
. † .
. . † . .
. . . † . . .
. . . . † . . . .

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε ν' ἀναγινώσκηται κράτος τῆς Εὐρώπης. Εἰς τὴν βάσιν ἀρχαῖον κράτος τῆς Εὐρώπης, ἀνωτέρω ἀρχαῖος στρατηγός, νῆσος, τοῦ Αἰγαίου, θεὸς ἀρχαῖος.

Παναγῆς Ὀδυσσεύς.

214. Γωνία.

Α . . . . = Ἀρχαῖος ἱστορικὸς
. Ρ . . . = Πόλις τῆς Ἑλλάδος
. . Ν . . = Χερσόννησος τῆς Θράκης
. Ο . . . = Μήτηρ τοῦ Πολυφήμου
Σ . . . . = Πόλις τῆς Μακεδονίας.

Ὁρμητικὸς Ἅλυς.

215. Ἑλλιποσύμφωνον.

Ο—ειω—αοια—ειει—υοα.

Ἀνθισμένη Λυγαριά

Ὑπεύθυνος Κ. ΒΛΟΥΣΟΣ.

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ, Ν. ΘΕΟΔΑΤΗ Γαλατᾷ, Χαρατσῆ 12.